ILL 357

MS. 359

[illegible]

[illegible]

[illegible]

הקדמה

וזמינו המשכילים ומזומר הרקיע, כי הגלות לנו ולבנינו עד עולם, המכלית הנכלה אחר סוף ואחר סוסם, לשלוט משכיות הקדושה תמיד תלילה, המלבד תיקון נשמת אל חי בקרבינו, משנה לותיות נשמה, עוד ישאל יאמרו נו, כי שיג לו ושגב ישיג בעב"י בזמן קלר עין כל שיגיא פקיחא על כל התורה כולה. על כן עמלו הגוני שמה רבותינו קטלי ובתרלי לשומה בשמלה חדשה, באחר ישרו הרוצים הרוחים בחטוכתן לבית ישראל, לעבות נגרשתא דרבנא על פתח הסיכל, ואטלהרלות לחולם בנוי לתלפיות, תל הסכל פונים אליו שמה פרוני הרטי"בם אלא הטלנגיס והר"ם והרלי"בד ודבינו הגדול רבי זכור לעוב, אלטלא הוא בשתכתה תורה טיהראל ת"ו. ואתמיהים אחיקו, הראש ומהרם ודבינו עובדי' בהטעורא ורתו"יע ושאר גדולי האחרונים מנגבא"ת:

אולם אם כי הרבה תוחות לנו ולבנינו, לדבותינו הגאונים הראלה, מאירי עינינו, ומאיר נפשינו, כי המה הגלו המשילה המולם בית אל, כי עתה נראה כי נרחב על שדי מרומות הרחי בשמים, כי נפתחו עלי שמיים נהרות, כי כולם משקה נחלי דבש וחלב. ובכל זאת עוד הניחו לתלמידיהם מקום להתגדר בבמה עניינים, וביותר לחלוקי הרחות, פזורי המתבנות, בעיקבא המביאה, אחר כח המשיג הולך ולא בא"יום, ואותו יום יום ידרוזון, וכפתן הרש יאמר אזנו כי בבכרו מעיונות החכמה, ודבר ר' מי' יקר בימים האלה ומימים האלה ימי בקורי הענגים. ומתכיל על דבר ימצא ג' עניינו' אחר יעמדו מיקון, ומה;

א דאחר כל המעמל ומיגיעה אחר נתיגעו עמנו רבותינו, עדיין נשאר ליתמי דיתמי כמה מהניות הקומים ותקומי' מאד, לבעמי' מל"ע ולבעמי' מלך הכבוד מקום אחר, ובפרעות בפרני קדשים ובהרות, אחר לפי רואה לב רבותינו בפתחו של חולם, קלרן כמה הפמים בנוגן, ומעניים ומחניונים, כאישות בני' אחון לם עניים, איך בתלא מחא הדקים, ירלאם עמעבי שחר? יקום לאור ויאן, ויגבא כשור בחמילה, ולאם לתלות הפתח. ורנים לוחרים מי ירלינו

עוד, מי ישקינו מים מצור בית לחם, לבנין רק מעשנה הקדושה על צורו. וזן אמת אם אלה דבותינו אחד נוגע לבם וירחם לבם חרים עליהו בטילין, מי מכולנו יקיים וקמעים אחרנא ובמלאם לעמיכו, מי יעבר לנו לבניין בכן ולכלות פה, אלא גם שקיעות בפתיו סוה מעשה, אע"פ לבסיע על דברי דבותיהו בעלי התרומין, אחר לא הגענו לקרבולי הרחות, אחר קנגם עצה מעתיכם, ואיך לא אבי' אמת אחרו על הבנינע, בבלי יתרונן הגלגלה בלחומר לגולגולת? אולם בזאת ובזאת ידענו, ואע"פכ לא כבוג אחור לבינו, ולא נפנה עורף אל הקול אומר קרא! וכן נוחו דבותיהו בעצמן, וישרדונו ויזכרונו לטובה אחר מותנו בל דבריה הקבי' כנדין, וכמעטוני' בחסד אחר הקמת לאמתנו, ומורתינו הקדושה בקבר, בפחים בזוז בז, ומה גם כי כל מה בנאמר מעטין הקדוש בל דבותיהו נוגע, יום ליום יביע דעת, ומה זרעו בלבינו זמר מעבע, וח"ל כי לא הי' יגיעם לריק, דלא בריבי תרבינא, ובעבע הסבבל אחר בעבו ילין לין, ויגמול בקדי הלמת, והבנם יוסב ע"ג ענה מעעניה בחמה, לוסב פני דעתה, שהולם ומעקה מהולה רבו לאחיהם, כי עתה יאמר בחלם גנוב אני, דלן אמרית דלמן מיה.

ב מבקרוהים המפורסמי' אחר קבלום ומאלף הי' לראם פיעם דברי דבינו בדעונו' ובבינו בריה הן הן הדברים בנאמרו בבריי, ובינו מוי"ע הבנן ובדק בחוורן ובסבקו', ומעמה כבן ידו לבסיע על הדב, בי בירר בעם פעמי' כי רק לבסוס שיעבה כ' הדב בן, ויאבנה אים אלהי' עמנו עד עבות בחבר, בדק בדקאי, ובבחיו יבינו דעת הי' אחר, ומי"ז ב' הבירוהי' אלה היו כמוהני לבי', הבני לוחות הבריה, ומני הדים הלו מוריקים מעבאים הזבה ודב עוד לבית ישראל. המנם יגלה בל קודא לבוטע בעינינו, ויבן ויראה בה וכה, ומה גם אם אחר עדן לא נבחה בה דבגו בלג בעערבת המעמים, וקול בחדי בחונו, בעמנו קול קרנות הבבלות בעלחמת הנומם, וקול אלגרות הקודם עלי בעמת ומולגם, יהומם מהבחונו, ויחרד אים ולבם, ואין בוח ובינ אמריו לו, ויאמר הבריה הן אני עין יבם, ולרק הקטע יוגלה בקב אנו אל פני לוחי הבינעים, לבנין דבני הבנים והיהומה. אז ירק מהנו, ויבנו מהר בבל ויחנו בחדה.—

ובנם הרב בעל בף נחת הלם לתקן זה, ואם הי כוונתו רמוז', מעבנו אינו רמוזין עדיין, הי בעם הבעמים הבי' מתעלם מלבאות החמאם מהחלב, גם עבה ולא הבלים, הי לא הי' רק מעתיק הבריהם בקיאור, ובמקום אחר היו הגאלי' מעומעמות, לא לבחה רואו לוחם, ומה הבינהו דבותיהו בולם מוקבה, גם מוח לא עבר על בל מוסיף, מלבד הי גם הבבו אינו בנמלא. רק ה' בעיר זב' בנמבחה.

ג מלחרון הבבינ, הי אבם בבן, ומל הבים הוסבים, הי לעמו בדי המת' ובבלבלה, ומבעיות הל"ל בעמדו ביוקר מאוד, ולא בל אדם זוכה לב' מולמות.

לואת בעבוני מחבנותי, הנבתי מתני מחלבים, בבנחוני ביוסעת ד' אלהי בנותי הקדושים, הי אמנו ה"ל בעיורי לעורה עזרת ד' בגבורי', אחר בעבתת לי בבינ, הבבתה הטוחבת ביבמאל, בבוכר בבית שמואל אם"ע הם"קבע בעמות הבינין מבינים בלבל הבנוך, וחבות אבותי ישמוד לי, לבלוע לבני עבה', הבם הדרי הבנם עם הבינות תפארת ישראל אחר חנני ד' בו, ובבלך קבן אחר יגאם בחיק הבולני על דרך הינו, הבחתיו ובביחיו בקאור הומבלג הדוקדק מאד ה"ל, אחר לקחתי תחת הבבינים עבות בחבל הבחוהין של דבותיהו הב"ל, ובוח ינאר ב"עב"שי גם בל הבוהיל קבילת, גם אחר הבינו לנו דבותיהו, ובבדעות בקדרשים וטהרות, בעבבה"י הינו מלחת הבחקבל בבי אחר הנני הבחוהן לבבחי בינם, גם אבינה עבותה לי דברי אלהי"ו הגאון הקדוש זלוק"ל מהבדו משנת בבף אחר עדיין בב"י, וכל הה הבינה הבדרי מדבריו הקדושים, הבביאם בבחוה לנרבם! ולוית הן לאלהי גם דברי הר הגדול ביבמאל, דיוון' המלאך הלבה קדישה, דבבבה"ג, דבינו הגאון הבחיד מוהר"ו עקיבא הב"ד ק"ק פוזנא הליט"ה אחר הנני ד' בחחוהו על בל אחת מדרי הבבנ, ומה הבוהנין ואחרון לפני דבינו, ומה הבבתי בבר לפני אחור עינינו, הבל בבחב מיד ד' עלי הבבינ בלינבה קלילה. ומוח גם הלינו' ובימה בלאר בבה הבבעות, אחר"הו מוהבים הבחוהים עד הינה אליהו, הל דבינו מאורן של ישראל הגאון הבחיד רבינו אלי' ווילנא זלו"קל גם דבריו הקדושים הבבחוהים בבו, הבבחים בבלום עבדה בבה, ובתלתים בקיאור ובבנו לבון, ובבתבי בבוך בל הבינין

שלומר מטמו, מלת ר"ב"א ר"ת רבינו אלי', ואחר כל אלה גם רעיא
מהימנא מלבי אלי, ולהם סתרים יגמס, אשר סיתום לי דבוחי, אפרסו
כיד ד' סעוד' אלי. ולכמון דעת כי כל מקום אשר נעיתי מבי
סר"ב, ומיסתר פי' אחרי מנוכר כבר בדברי רבותינו אחתרים, נרשם
על אותו המאשר דעות מוכבד כזה *, ובכל מקום שבאיר ד' עיני
נחרב פי' אחר כפי קב שכלי, שלא מוכר בדברי רבותינו, נרשם
על סגליון לעת ומיד בלי כזה ☙ ובמאשער אשר על ריד, יודע יודע
לאיזה מן הדברים אתכונו, ואבבוית בעבר"מי כי זה סתירות בקצורו,
אעפ"כ יפי' מבסיק מקוה לבדון כל מבנה בקלם בתמונה על בוריה.
וביותר בקחתי עיני על ג' הבדרי התמוהים זרעים קדשים טהרות,
ויחזתי לבל ל' הקדמ' בוללות כל הידיעות הנלבבי לדברי הבדר הבנה,
בעביינו שאינן מורגלי לבל, לאמת ירון קורא בו, בנוחו אל הקודש
מצנע לבחוכמה, וכיו לו אמ"כ דברי הבעבה הקדושה בשולחן ערוך.
ולהשלים תפארת הבלאבה, הבעורדתי לאחן קלקול מוכן, כי יהוב
כי מלות רבות בש"ם, ע"י רוב הבלעולי ואורך הגלות בעו"ם, בשחבש
קרילאבה הבכוהה, ובדי הייב אדם לוחר בלשון בינו, אבי' אם יוחרו
דעת, ובכ"ש אלו רבותינו מבדיי הבשבה אם היו בעלי לשון הקודש
כרמבה ריש מרומו', ובבחוביהם בחוך מלנו, לבן הבדתתי א"ע לבקש
הבביות כבוכוך הבוויין, ובבת יאחר ליעבה ולישראל כי בחוהתי הבעבל
ליוהבה, ולבון בלגוה הבוהר לדבר אחוה. וכי אחבה בוקד אחוכי,
אבל דק הבלות אשר הורגלי לקרוהם שלא בהבון, ואם יבוא מלם א'
בבי בעמוי בלב א' בדק, לא אחבה כ"א הראבון, וילחוד הבחון הבעלון,
גם בחרבי בדבוהי הציפרען, הבפי ג' עבייני הוני' הבהבעבים
בי"ו"ב אא' כדי לקוב מקום הבבקה. הב', הבלבאבר יפי' כבוהיר
לבקולא, לאחוה שם בא בעינן אל הבירוה, לבדבם בבם הרעבה
ולהבעיבה הוב. והב', לבחבן גם הרגב יחלא הבקום אשר הבינותי
בבירוהי. ובמקלבו הקלב כחוב על הבבה דדביה. גם הבעבחי כל
הבבלאוי' באותיות קבנים, לבחבן מי אשר לא יראה לבלאות הבלבו
בבבלולא הבירבה, הבלאבה בו דובבא, דלונו זהו כבודו, לדלג על
הבדיה הבדוביה והבגבעות הבבלאות, והבבחבה הירוה לאחוה הבחי
בוון, והגדול הבל והקטון כלה. גם אבמיה א"י, דבכל הבבבה הים בם

דין הבלוי בזה"ו, אבוא בקילול הבחבעבות הדין אליבא דהלכתא,
כבי דעת הראשונים והאחרונ' הבטוראבים, גם אבוא בחיזוק הי' בש"ע
מוכר דבר זה. ודיריעא לבוי, אם יעלא מקום הבחבה עלי הידוה,
אזי יעיין רק אבא לבלן, אלא בחוהו יחבבה גוראן, או בחבבה הבטוהה
לא מיד, הבוחר הדבר כבוהן. וקראתי שם הבבר **תפארת
ישראל**, הבחבבן הבבבר הבלות הלא **זה לבבוד אבי
מורי ורבינו הגאון הצדיק מהורר גרלי' זצוקל**,
הבחבבה אלן ושם אחות ובבים ובעבים, אחבגבל דדין בדין. גם
לאחר בחלות **תפארת ישראל**, הוחבבה, בחבי בקבנו, בעבנור
הבי' לי לעבה כי הבבתי אבת הבאבר הבחה בעבחת הבבבל אל דל,
וגם לבחוה לבחבבת לחותי הבבבים הבבוהה הבת דאבבריש הבי' לאי"ע,
ולבני הבבחר הבבון הבוהבבן הבוהבבם כ"ם ברוך יצחק הבלוה,
ובולין בולין הקבעבת ידיעת בני הבן כושה מרדכי הבלוה, ובני
הילד יעקב עורי' הבלוה ובבוהי הבבוהה הרת קילא הבי' לאי"ע,
ובבי הבבוהה הרת בבעבריל הבי' לאי"ע ובבי הבבחולה רבקה הבי'
לאי"ע והילדה העבא הבי' לאי"ע, והבבי הרב הבדון הבו' שאול
הבלוה, והבבי הרבני הבחבך הבו' יוסף הבלוה ובכדיו מרים הבי'
לאי"ע ורחל פרידא הבי' לאי"ע, אשר חות ה' הבכל שם ובם,
הבבבו בחלות הבחבבת ישראל. גם קראתי שם הבבבבה **יבקש דעת,**
דר"ת יבדי"ם הות **ישראל בן קילא שרה** שבות שם לבוי הבבבקות
הרבנית זצוק"ל הבבבבת"ם, ובלא דעת, יהבו לבם שבחבו הו"ל בבם
הל"ת ע"א, ודעת זה הדר הבבבות. גם שם ת"ת הרבנית הבבבקות ע'
רחל הבבבבת"ת, בבם הבוהבה בבשם הבבבר. **ועתה** לכו לחבו בלחבי
ובחבו ביין הבבבחי, ויבא הבוהבה דל' בבחבדיכם, בבחבות הבחיכם.
הבבבבוהה בר הבבקה, בדיא הבוהבקה, הבבבי בלא בבבי.

ה"ק **ישראל ליפשיין** בן אה"ט הגאון הגדול מהו' גרלי'
זצוק"ל בעל הבחבר הבבי רגל ישרה, חוכבי הבחבוהא, כבבת
ישראל, בן אה"ר הגאון הגדול מהו' **ישראל** אבדר"ק קליוה בעה"מת
הבו' אור ישראל בעבת הגע הבבוהבם, ובבבר בית ישראל
אשר הי' בכ"י ובבבה בעו"ם, בן הגאון הגדול מהו' אליעזר אב"ד
בבמה קהלות בחבבבן ובולין בעבבע"ת אה"ו דבושק אליעזר ושיח

השדה, בן מרן מהו׳ זלמן זצוקל״ז בן מגאון מגדול מהו׳ איעזר אשר נתנב על מצבת קברו ״ומזה שפע את ״ישראל״ לרבנים ״שנה בק״ק ״אומערא״ מגדולה, בן מגאון מגדול מהו׳ זלמן ראווארדי אשר שם פעמי מרכבותיו לארץ מקומם ומקבל לנפשו בירושלים תו״נב אשר שם מנוחתו כבוד, בן מגאון מגדול מהו׳ זלמן רונקיל מנגנו בעטר״ל ומלא ומנוחתו כבוד בק״ק קראקא, ואחיו מגאון מגדול מהו׳ בינש ליפמאן אב״דק בריסק דליטא, מגזבר בחנו׳ אח״ל מגאון מהרם לובלין זצוק״ל מי׳ מ״ד, אחיו אבי מגאונים נפני מלוך מלך בישראל מהו׳ שואל וואהל, בן מגאון מהרי מוינץ, בן מגאון מהרם פאדוואה ואחיו שלמולי היימם, מכל מכר בסקלמתא תבו׳ אח״ז דמסק מליעוא זצוק״ל.

פתח התיבה

ורוא לות לאלי מרינות מנסדר זה; ועשיתי זאת למלאות לון מנקמי פני, למען לא אתפגר כל בו, ומדברים על פי א׳ ב׳ כדי לקבל על המנקש, אשר בלי תפוס מתפוס, כדגש לומיים ישלא את אשר ישאל. אמנם ידיע לפרי, כי כל לאלי תיבות מתאלמן ו׳ מחבור לו אחת משאר לותות המטוס ב׳ ה׳ ד׳ כ׳ ל׳ מ׳ ש׳, ואיתם ולא ישלאם נמלות המטוס מתאלמי, יסיר מהמיבה לק אלות מראלמון, מלות המטוס, ויבוקש מדבר ויעלא כתוב נמלות מרני, כי מס ביתו למבל, ראש״ב, לא ישלא באות ד׳ לק יסיר מד׳ מבון אלות המטוס, ומזוקק מוב יבקש לומו באות א׳, ולמראלם עיניו יפמא, מרליפי לומר דאינו צריך, וכן בכל לאלי תיבות מתאלמה אות המטוס מלותיות מנ״ל.

א׳ אחד, א״א לי אמבר, אין לומיים, לי מעמת. אבד״לש אין בו דעת לשאל. אח״ט לו א״הנו אב המטאמס. א״הנו אבל מעת. אוב״נכש לו א״נכש לו א״נמשך לוכלין ומעקין. א״רב אדם וכלים. א״ח אין מוסקין, אינו חייב. א״חב אחר כך. א״חין אינו מוכן. א״י אינו יודע. אי״ל אין לומר. אי״לחק אין לקבות.

א״ב אם כן. אב״ל איכא למימר. א״ל לומיים לו, אמרו לו. א״לב אם לא כן. א״לתה לי לא מיעא מני. א״מרתה אבר מן מתי. א״ממם לו אבותה״מם אינו מתחזק מ׳ אלה. אבותה״מו לו אבותה״מו אין מתחיקין מומאה א״מם אינו מעמא. א״מצ אינו מעמרק. א״מקם אינו מקבל מומאה. א״נ לו נמי, לי ניעא, אינו נתנן. א״ע אלת עצמו. א״ענ אף על גב. א״ענב אלה על בלבד. אע״פי אף על פי. אפ״ה אתיהו מני. א״צ אינו צריך. אשא״מקם אבאינו מקבל מומאה.

בא״המו בלמל מעת. בא״י בתרן ישלאל, בתינו יודע. בא״צ ג׳ אלצבו, בתינו צריך. ב״ב בנא בתרא. בב״א בנגא אחת. בבי״א בנמבים בינינו אמן. בר״א בנמ דבריס אמוריס, בדבר אחד, בדבר אחד. בר״לש בו דעת לשאל. ב״המק בית המקדש. ב״ות בנו ותלמידו. ב״הב בית הבלעבה. בי״הבר בית הבר. ביו״הב ביום הכפורים. בי״ם בית המלה. בי״הפ בית הפרם. בי״הש בין השמשות. בל״ז בלא זה. בלא״ה בלתי הכי. ב״לב בלא לבאן. במע״ש בשעשר מני. במו״א לו במק״א במקום אחר, במקום אחר. ב״נ בן נח. בב״א בני אדם, בנוסחא אחרינא. בס״פ בסוף פרק. ב״ב לו בע״הב לו בע״ב בעל בית. בע״ובש בעור ובשר. בפ״א בפשם אחר, בפעם אחר. בפ״ע בפני עצמו. ב״ק לו בי״ק בית קבול. ב״ק בית קבול, בבא קמא. ברי״ט ברוס עבת. ברו״חק ברוח קדש. ב״ש ב׳ שעות, בית שמאי. בשע״צ בשעה לסוב. בת״ר בתר רובא.

ג״אצ ג׳ אלצבות. ג״ט ג׳ מפרים. גט״עגט ג׳ מפרים על ג׳ מפרים. ג״י ג׳ יומים. ג״כ גם כן. ג״ל ג׳ לוגין. ג״עג ג׳ על ג׳. בעג״אצ ג׳ על ג׳ אלצבות. ג״ש ג׳ שנים, גזירה שוה.

ד״א דבר אחר, דבר אי, ד׳ אמות, דף א׳. דאו׳ דאורייתא. דא״מק דאינו מקבל. דבב״ח דבבלי חלם. דבכר״נ דבכסלי נגונת. דב״מ דבבא מציעא. ד״ה דברי הכל, דבור המתחיל, דף ה׳ ד״ו דף ו׳ וכו׳. ד״מ ד׳ מפרי. ד״י ד׳ יומים. דל״ש דעת לשאל, אלא שיין, אלא שמים. דמודא״ע דמדאינו לרין. דמודא״מצ דמדאינו

מצעדן. דמ"ר ד' טלאות. ד"ם דצרי סופריס. דעק"ל דעוד קציף לי. ד"ת דצרי תורס.

ה"א סלכס ט'. ה"ב סלכס ג' וכו'. ה"ה סרי סוס, סוס סדין, סלכס ס'. הו"א סוס לטיגת. הז"ל סוס ליס. הול"ל סוס ליס לטיטר. ה"ט סיינו טעטת, ס' עפתיס. הלמ"מס לו הל"מס סלכס לטסס טסיני. ה"מ סרי מילי. הנ"מל סוס מלי לטיטר. ה"נ סרי נטו. הנ"ש סעבד טטת, הערב טטן. ה"פ סרי פרוטת סרי פריך. ה"ק סרי קלטר. הר"ז סרי זס. הר"ב סלב לרגינו בלעגולת.

ובוא"ן וזוס אחד זס. ובי"הה וזיטות סתטס. ובי"חג וזיטות סגסטי'. וב"כ וז' כרעיס. ובכ"ש וגכל שטוח. והנ"מ וסרי מילי. ובעו"נ ונעוות כרים. ו"ט ו' עפתיס. ויק"ט ויקבל טוטאס. וי"א ויס לוטריס. וכ"ה וכן סוס. ול"נ ולי נלאס. ול"ק ולא קציף, ולא קאטר. ולרמ"לס ולרגינו טעכס מלך. ולרב"מ ולרגינו כסף טעכס. ולפמ"ש ולפי טס שכתבתי, ולפי טס שכתב. ול"א ולא לטיגין. ול"ג ולא גרס, ולא גזיגין. ומש"ה וטעוס סרי. ומדהו"ל ומרסוס ליס. ונ"מ ונפקא טנס. ונ"מל ונעבד טלאכתיכו. וצ"ע וגליך עיגן. וק"ו וקל וחומר. וק"ט וקבל טוטאס, זקבלת טוטאס.

זא"ז זס אלל זס. ז"בו זס בזס. ז"ט ז' עפתיס. ז"י ז' ימיס. ז"כבו זס כנגד זס. ז"ל זס לסומו, זכלומו לגרכס. ז"לן זס לוס. ז"מן זס מזס. ז"נ ז' קציס. ז"ען זס על זס.

ח"א ח' לטות. ח"ג חלי גריס. ח"ל חולה לחכן. חצ"פ לו הצ"פר חלי פרס. ח"ראב חזרת ולפי לגריס. ח"ש חלי שעות. חצ"ט חלי עפת. ח"שוק חוס שוס וקנן.

טבו' ענוג יוס. ט"ו אוב טוטאת לוכלין. ט"ו' טוטאת ז'. ט"ו' טוטאת טת. ט"ו' חג טוטאת סגוף. ט"ח טוטאת חטורס. ט"ז טמת ז'. ט"טון טעת טוטאת ז'. ט"טוע טעת טוטאת עבד. ט"מ טעת מת. טומ"י טוטאת יסגס. ט"ס טעות סופר. ט"עט עפת כל עפת. ט"ע טוטאת עבד. ט"ק לו ט"ק טוטאת קלס. טומ"צ טוטאת לגעת.

י"א יס לוטריס. יב"דלש יש נו דעת לעאל. י"בנ יהוסת בן נון,

יו"הב יוס הכפוריס. יה"א י"ח אמות. י"ט י' עפתיס. יי"נ יין נסך. י"ל יש לוטר. יע"ש ישיגין סס.

כ' כתב. כ"א כל אחד, כי אס. כבאבד"לש כבלשן בו דעת לעאל. כבע"ובש כבעוות ובצר. כ"ה כן סוס, כולס אלי. כה"ג כאלי גוזמת, כסן גדול. כ"ו כל בל, בל זמן. כו"בכאס כוית בבני מכילת פרס. כ"ח כלי חלס. כי"ב ביוסף בו. כ"כ כן כתב, כמו כן. כ"מו כלי מתכות. כ"נל כך נראס כ"ע נמצר לעיל. כס"פא כסוף פרק ח'. כס"פב כסוף פרק ג'. כ"ע כלי עץ, כולס עלעלת. כ"עו כלי עור. כע"לפ כולס עלעלת לא פליגי. כ"פ מי פליגי, טעס פעטוס. כפ"א כפרק א' כפ"ב כפרק ג' וכו'. כ"צל כך לריך לוטר. כרפ"א כרים פרק ח'. כרפ"ב כרים פרק ג'. כ"ש כל שכן, כל סכן.

ל"א לגנס אחרינא, לא אמרינן. ל"ג לא גרסינן, לא גזרו. ל"ד לאן דוקא, לא דמי. ל"הר לשון הרע. לכ"א לכל אחד. לכ"הפ לכל הפחות. ל"ל לטס לי. ל"מ לא מנעיי, לולא מסתפינא. למ"ד למאן דאמר. ל"נ לשון נקינה, לי נראס. ל"פ לא פליג. לפ"ז לפי זס. לפע"ד לפי הענות דעתי. לפמ"ש לפי טס שכתבתי. לק"ט לקבל טוטאס. ל"ש לא שנא, לא שייך, לא שכיח. ל"תמ לא תמן מכסל.

מ"א מנס מ', מקוס אחר. מאב"הטן מאב טטוטאס. מ"ב מנס ב'. מ"ד מנס ד' וכו', מאן דאמר. מוד"אא מדאי אפשר. מדרהו"ל מדסוס ליס. מרב"כ מדכתב כן. מדל"ק מדלא קאטר. מדמבו"י מדענגל יוס. מד"ס מדנני כופריס. מ"הת מן הסוקס. מה"ט מסאי טעמא. מה"טוס לו מחזו"טו מחויקין טוטאס. מ"ט מאי טעמא, מנס ט'. מכ"ש מכל שכן. מ"מ מכל מקוס. ממ"נ ממס נפקא. מנ"ל מנא ליס. מ"מס מחויס מ' אלס. מ"ם מ' אלס, מר סבר. מע"ש מעשר שני. מע"לע מעת לעת. מצ"ע מלר עצמו. מק"ט מקבל טוטאס. מק"א מקוס אחר. מ"ש מס שנא, מס שכתב, מס שכתבתי, מולאי שנת. מש"ל מס שכתבתי לעיל. מש"ה משום סרי. משא"כ מס שאין כן. משב"ומ מעגב ומוגב. משכח"ל מצכתת לה. מז"ט מז' עפתיס.

נג״מל נגמר מלאכתו. נ״ון נושא ונותן, נוקם ונוטר. נט״י נעילת ידיים. נ״ל נלאה לי. נ״מ נפקא מינה, נכסי מלוג. נע״צ נ׳ על נ׳.

ס׳ ספק. ס״ד סלקא דעתך. סד״א סלקא דעתא אמינא. ס״ט ספק עושה. סי׳ סימן. סי״ט או סי״טן סימן טוב׳. ס״ל סבירא ליה. ס״ם סוף סוף. ספק ספיקא. ס״פא סוף פרק ק׳. ס״פב סוף פרק ג׳. ס״פ סוף פרקן.

ע״א עד אחד, עיין אחר. ע״ג על גבי, על גנו. ע״גאע על ג׳ אלגעות. ע״גט על ג׳ שפתים. ע״ובש עור ובשר. ע״ו עבודה זרה, על זה. עט״קו על שטרא קודם. עו״ט עוף טהור. ע״י על ידי, על ידו. ע״יו על ידי זה. עכ״ל עד כאן לשונו. ע״כפ על כל פנים. ע״כ על כן, עד כאן, על כתף. ע״כלהט עד כאן לשונו הטהור. ע״מ על מנת. ע״רלת עשה דוחה לא תעשה. ע״מח על מחלה. עמונ״מל עמוד ומעשה מלאכתיהו. ע״מש עיין מה שכתבתי, עיין מה שכתב. ע״פ על פי, על פני. עפ״א עיין פרק ק׳ וכו׳. ער״פא עיין היש פרק ק׳. ע״ר עערת לאלי. ע״ט על טהרת. ע״רבמו עיין רבינו כמף טשנה.

פ״א פרק ק׳, פירש אחר, פעם אחר. פ״ט פותח עפה, פרק ע׳. פי׳ פירוש. פ״ק פרק קטן.

צ״א לד אחר, לד אחר. צמ״פ לטוד פמיל. צמו״פ או צמו״פש לטר ופשקו. צ״ע לריך עיון.

ק׳ קדם. קא״ קלטר. ק״א ק׳ אמה. קו׳ קושיא. ק״ו קל וחומר. ק״ט קבל עושה. קיי״ל קייימא לן. קמ״ל קטטע לן. ק״ק קדמי קדמיס. קר״וגב קרחת וגבחת. ק״ש קריאת שטע.

רא״ב לאלי אבריס. רב״א או רב״אן רבינו אלי׳ ווילגא. ר״ה לשון הרגיס. ר״הי לשון היחיד. ר״כל רבינו משנה לאלן. ר״מ ור״ב לוח מיין ולוח בניין. ר״פ היש פרק, היש פרשה. רתו״יט רבינו תוספת יום טוב. ר״ו ר׳ יהודא, ר׳ יוסי. ריב״נ רבי יוחנן בן נורי.

שבע״ובש שבעות ובשר. שבא״י שבאלן ישראל. שבב״ח שבבלי הלם. שהכ״ח שהבלי הלם. ש״ן שבבת זרע. שח״ומ שחין

ומכוס. ש״ל שער לבן. של״כהט שלא כנגד הטוטאפ. של״כם שלא כהדין. ש״מ שמע מנה. שמו״ם שמודבי הוספיס. שע״צ שער לחוב. שע״ש שער שחור. שפ״הנ אם שפ״הנד שפוסלת הגוף. שפי׳ שפיכת. שר״בו שלא בזמנה.

ת״ח תלמוד חכם. תוו״ט תוספת יום טוב. ת״כ תורת כהנים. ת״ק תנא קמא. ת״ל תלמוד לומר, תהלה לאל, תיקם ליה.

ההסכמות מגאוני זמינו, וגפלאות טרגן של ישראל הגאון הגדול הגדיק כוהר׳ עקיבא שליט״א אב״דק פוחנא, ומהגאון הגדול כהר׳ זאבל שליט״א אב״דק ברוינשוויג ישנם תחת ידי ויוקפסו לי״ם בגיס הדל זגעיס.

ועל טוב יזכרו לעד בספר חוקה, שלהם מטיני לאד, עטודי התוך, עלי החיים לחזיקי תורת ד׳, לנתלות הזהב הטהיקים מעליסם הזהב ליתן לכסף מולת לגולות הדפוס, הן הן לסם לזכרון בסיכל ד׳, לעד יהי׳ שמם לנגלהם לדורות. ס״ה הטולכי הישר הגגיד הגבבד כ״ה דוד בן הטוגה כ״ה שלמה ז״ל. וכ״ה הישר הקנין כ״ה אייזיק מיעבגין בן הטו׳ הישים הלדיק מסו׳ הירץ שליט״א, וכ״ה הישר הטו׳ הקנין כ״ה ליב עגב מוקבלמיהו שליט״א, ד׳ עבלוסם יהיו וזכו לגלות שמחות רבות, הס גביסם ובגיסם וז״ז ע״ע, וינינו בזקנם ובינה טובה עד בילת ימן.

התקן עצמך בפרוזדר

פתיחה.

קראתיו בשם

יבקש דעת

כדי שתכנס לטרקלין

הִנֵּה זֶה לְעִינַי — דגם קטנם ישוטע, בזם סים סגדול, מיס מפבין מתחת מבמן סבית. זס בשבר לב' בבלחם מרומי' עלי קלת קדמי קדמי', וסנם גן בבמן מקדם, בחלמי' אחר נעב ד', חכמת בנתם ביתם לף מרבם מולתנם, ועלינו פטורי לילים, בך כל רלחי בבמים — לבו לחמון בלחם חבילים, אחר סכינותי, וחפפתי מרבים כעמיל גורנם, וידי לקמחם עלי חדי תרומות, תלמים רום נחת מרבחי בבמעי, אחר נעבו רבותינו, סמס הגבורי', בחלבב חלבים, ובשבת, אחר וייתר מסמ' לקוח ומיוחד על חדני סמיים, מקדמת הרמ"בם לחדר מהרות, לחנם תלוי עליו חלף סמגן מדבריס מהבמיע רבינו הגדול, וגם מם בחזל בו בעלמו בבסקיו. אולם מוך ידיעת ע"ב הכלנים מחלם לכל מבקש דעת, קודם הבעסק בענייני קדים ותמורי' הלנו, אחר גם הכהנים בזמן המקדם הנו בהן — ידוע לכל בעל עינים; ומם גם עתה אחר אבדם חכמם מבני', אם אבנם תמידם ומופם, הדעת ומתבונם בחלו בבני אחר — מי אלם כעב תעופינם, בנגד בבמים? ומלמנו מולנים בעמק, עלמות יבשות בעמק אבול — עתה בבמינו יבישם, המלים בבלמים לוחין לאמנים — ילך פסם ויעוף — לולח ל', בבחות סותיל לנו מריל, אחר סותירו לבבכם, אלה נושלי כלי ל', בחעבו תמונו לנוע; בלחי אל מהן עינינו אחר מלאנו בבבלבת לחממת, אחר הכינו אלה הגבורי' אחר מעולם אבני הם לדור אחרון בנים יוולדו, והבנבים הפבחים בחוקי רחם ע"ג הענקים, בחחת בחוקן את מיוקן. תהרי ד' כי לא תמונו כי מעיר ד' את לב רבינו הרמבם, לחלון לחדו הגדולם, זבת חלב ודבש, ובמונו חיינו. ומלאו תמונם לבלי להרום אל הל סיני עמן כולו, כי אם לחתרגל אחלם אחת לאחת בבמנים בחבורי פנינים. ולאחר מבאנו בחאב ובאומו כלאם חוב, הליחותי' דהלבת הוא, ליחבן, כי כל בחבן למלאות ידו מאוהל

פגיעים כזה, טרם כל יעיין היטב על ע"ב כלליס אלו לאיות לוכב על ע"ב קל אלילה, עד שיהיו שגויים בפיו כמו ק"ש. הגדות הללו אנו מדליקין, וכי' נצוצו אל הדביק מפגימה ונגעתו אל הקודש מביא לפרוכת, כפתחו הפגים, וילאה מלאות אלקיס, וכי' הפקוב למיסור והלכסי' לנקעה, והמבילי' יזהירו כזוהר הרקיע, וכי' הדבר' הלה לו למאורות הרקיע הטהר', ונלפידים תוך הערפלי עוהר, ונגלה כבוד ד' אמר לכהן בעבדל. הזהועות המותות — מי גם בנם מעוה רגליו כאילות? יכי ד' אלהיו עמו ויעל. —

א כאשר יצאו כל דבר ע"פ ג' בחינות; לפי הנושא והוא הפועל ולפי הנשוא והוא המקבל הפעולה, ולפי הפעולה עצמה המזונן; כ"כ בעניין בירורי הטומאו', לריך להסקיף לבדל לדדי הטמא', והטהטמ', והטוב' בעצמה בלחה אופן שתכי'.

ב אמנם אלקי המטמ', ג' הן; אבי אבות הטוב', ואב הטוב', וולד הטוב'; מת וכלי שנטמ' בו, הן אבי אבות הטומא'; שרץ, נבילה, שכבת זרע, מי חטאת, חטאת, שעיר המשתלח, זב זבה, נדה, יולדת, מצורע ומעיינותיהן ומשכנן ומושבן ומלכנן של אלו הטמאה, נבילת עוף טהור, כל אלו י"ב אבות הטוב' הן; וכ"כ הנטמ' באבי אבות הטומ' נעשה ג"כ אב הטוב'; והנוגע באב הטומ' נעשה ולד הטוב'.

ג אמנם אלקי מקבל טומ', אינו כ"א באמצעה דבדי' לבד, אדם, כלים, בגדים, אוכלין, משקין, אבל אנו עתידין לבאר אופן מבי' מ"ג ונלבן. אמנם אופן קבלת הטומ', הוא ע"פ ט' הכיוס; מגע, משא, היסט, אהל, אויר, ביאה, עסק, שלוח, בית הבליעה; אבל עתידין אנו לבאר אצל כל מ' מהבחנות, באיזה אופן יטמ' זה או זה.

ד הנקקל מנה בין אבי אבות הטומ' לאב הטומ', הוא, דהנטמ' באבי אבות נעשה אב הטומ', ומה' מומא' ז' כפ"ו דאהלות מ"ב ולריך נמי בזאל ג' וז' (בתגינה כ"ג ע"ב דאומר ב"ה מוקת אב' אח"ב הוא' הק בשת לריך הואת ג' ו', *וא"ב דבדי הרמבן ב"ה מוקת אב' אח"ב הוא' הק מונע בשת, ובכי הב"ח המובלנ כ"ה ברוך יצחק כ"ו תוכן דבתגינה מיירי הק לתרומ' ובהא מודה הרמבן כמ"ה בהדרשון כ"ב ד"ב) ובי"ד כל אבי

לגות אפי׳ סוף כלי טעמו בתבל (ועי׳ לקמן סי׳ ח׳) משא״כ אב טעוט׳, ל״ל טיטמ׳ בתבל, וכנעמ׳ בו אינו נעשה רק ולד טעוט׳, ואינו טמ׳ רק טוט׳ עצב; וסל״מ גין אס״ע גולד טעוט׳, דאב טעוט׳ טמנמ׳ אדם וכלי׳, ונקלא בכל מקום מבאי טעמא טוכיא המורה׳, וכנעמ׳ בתס״ע, לריך שעבב שמם לתלוש, משא״כ ולד טעוט׳ אינו טמנמ׳ אדם וכלי׳, רק אוכלין ומשקין, ונקלא מס״ע בכל מקום בומאה קלה וכנעמ׳ בולד טעוט׳ ל״כ שעבב שמם רק מגילה כרבי גילס דר״ח ע״ל, דסרי ל״ל שעבב שמם, רק באדם וכלי׳, וסרי אדם וכלי׳ אמק״ע דאוריי׳ רק מאב טעוט׳, ומדטוטאתו מד״ם קילא. עוד יש כ״מ גין אס״ע גולד, דהזוקק לו בכנים אב טעוט׳ למקדש כנגילה ובכן ובכדומ׳ אייב כרת, (ובזוקק כלי מת׳, אפי׳ כלי אבי לגות אינו אייב רק מלקות) משא״כ ולד שבכיאו לו זקק לשם אינו אייב רק מכות מדרת מד״ם (און מאדם שאפי׳ אי׳ ולד, אייב כרת שמכיאו), מיאו אדם מת׳ שבכבם למקדש אם נגע באב שמאמת מוט׳ מת, אינו אייב כרת רק בנעמ׳ בעוט׳ שבמיר מגלת עליו, לו שנגע באדם לו בכלי בנעמאו בעוטאם שבמיר מגלת עליו, דאל״כ אינו אייב רק מכת מדרות, ובנעמ׳ בשאר לגות אעוטאו׳ אפי׳ רק בכלי שבוה אס״ע, אייב כרת, ואמור מולדם מבאיקר, דבכלי גופא אין אייבי עליו כרת, ובאדם שנעמ׳ בכלי אייב כרת בנא למקדש כדמ״בם כ״ג מניאת מקדש סע״ז ותו״מ רפ״ד דנדם.

ה ודע דבנגע באב נעשה לאמן, ובנגע בלאמן נעשה מי, ובנגע בטלוגי נעשה רביעי; אמנם בחולין אין מי עושה שלישי, ולכן מי שבחולין נקלא בכול, וכ״כ נקלא שלישי שבתלוש בכול, מדאינו עושה רביעי, וכ״כ נקלא רביעי שבקודם, מדאינו עושה חמישי; ולפמ׳ נקלא לאמן, ולד טעוט׳, ומי ולד ולד, אמנם לדוג מה שאינו אב טעוט׳ נקלא בתס ולד הטומא.

ו אמנם כוגע שבאמר בכל מקום, סוף בכל אופן שיגע טעוט׳ בעטור או בעטו׳ גין גיזו או בגופו או בשערו לפרגין ומגין, ואם נגע עוט׳ באדם לריך שיגע באבריו שבחון ולא בנגע מגית שבגיעם ולפגיס. כומא שבאמר בכל מקום (און מבזב זבם בדם ויולדת ומלוכע, דבאלו יבואר משא שלבן בטקומון לקמן) סוף דוקא בשבאא

ומן פי׳ ני הלוים ב׳ ומ״ל שיהו בלתי לבדם רק גם בשאר
הייל לעונה אחת ע״ל ויעבודתו ופלי תרומה שיהו בין קדש ומן
לבד היה בשאר, ובראון שלא בשאר לישראל שהאחד מקריב
על הבלי לתרומה האחרת ונה לו ריוח הוצאה בשאר כל
מקומות.

טעמו לטומ׳, ולא איכלא. וכל עומאת מקדש, היינו אפי׳ בגד דבר
מפסיק בין הטומ׳ לטמומא אומה, ובין שנגעה על כמיפו או על לחמו
או על אצבעו, ואפי׳ הטעינו חבירו. הטומ׳, הכל בכלל מקדש. המגע
אין נגע בקדש, רק אם נגעה בנגעה, הגיע הטומ׳ את עצמו והגיע
הטומ׳, אבל בנגעה ולא הגיע לטומ׳, לא נגע. ולכן כל מקדש שלא
נגע ולא הגיע הטומ׳, נקרא אבן כומא (ור״ל אבן גדול הצריך
שיעה כמו שבת דפ״בב) ~~כל מקדש~~ ונקרא בלשון זה לטמא, כאילו
הי׳ טומ׳ על אבן גדול וכבד, ובא הטמא׳ ונתחך תחת האבן, דומה
ודאי לא נגע ולא הגיע לטומ׳ שלטעלה, אבל בחמת אפי׳ לא הי׳
מפסיק בין הטומא לטמאה רק מייר דק, וכמומא לא זז מטקומו,
גם לא הגיע לטומ׳, דאחר הגיעה על הגייר שעליו, זה ג״כ נקרא
אבן מכאן ולא נגע, מקדש זו (חוץ מזה וחבריו), כ״כ רבי חולין
ד״כ ע״ב, וכ״כ הרב כלים פ״א מ״ג וגבי פ״ב מ״ג ואו׳ נדה דל״ה,
ולאיי הר״ש מדקאמ׳ חולין דכ״ג זאת תורת הבהמ׳ ויבוא, וכי בחיבה
עניין בויה הן, בהמ׳ מומ׳ בנגע ומגע מקדש״כ עוף, עוף מומ׳
בנגי׳ בנית הבליעה, מקדש״כ בהמה כ״כ בב״ם וק׳ הרי בהמ׳ מי מומ׳
בגדים בנית הבליעה מהום מקדש, אלא המגע בית הסתרים הבו׳, מקדש
בית הסתרים מאל כנגד לד״ב, אע״כ בחלא הגיע לטומ׳, הבו׳. וכן
מהמע מני פקדש לטחרי פ״ה דגים מ״ג, אמנם לטעמם הם ובתגורו
פ״ח מומא פ״ו, ופ״ו מטהבב פ״ה, מוכח לאפי׳ בנגעה ולא הגיע לטומ׳,
מומ׳ מומאת מקדש. ואבן מכמאה דנקא בכל מקום, היינו בהי׳ אבן
גדול מאם מופסיק בין הטומ׳ שעל גבה, לבאהם שבתוך בחלא שתחת
האבן הסדוק, דבכ״מג אין הטומ׳ נכמאת כלל על המגע׳, ואפי׳ בהמה
הקדש מתחת האבן, לא הגיעה הטומ׳ שלמעלה מתנועע מי״ז, דבכ״מג
רק בזב וחבריו מה, ולא בשאר אבות הטומאין בהמקדש, אבל בשאר
הפסק בין הטומא לטומ׳, ואולי מקדש הוא, ומומ׳ אפי׳ לא הגיע
לטומ׳. המגע היינו דיינו בהקדש הוא בכל מקום, ובימה ר״ל גדמה,
ודינו מגע במקדש, דדוקא בהגיע הטומ׳ לטומ׳ כגון שהפך הטומ׳
על הקולאן, ומ״ז מתנועע הטומ׳ במקום הגיעה מוחמת, אז הגיעה
הטומ׳ בכף מאזני והכריעה מי״ז לטומ׳ שבכף ג׳, מקדש״כ איכבא
בהגיעה הטומ׳ לטמא, לא נגע, וכ״ה אם גייר לטומ׳ מ״ז אבל,

בכלל משא רוח, אמנם אחרל רוח ע"י ג' אופני, או מסאיל מעמו' על מעוט', או מסאיל מעוט' על מעמו', או מסאיל דבר מהמנו עמה על מעוט' ומעמרה, מיהו אז לריך מיהי' מדבר מטאיל, וגם אינו אלא מסאיל בכל ל' עמה; מיהו מד"ם מני מעיט ברוחב מדבר מטאיל מלים עמה; מיהו כשאין באלא מאל עמה על עמה סו"ל מוט' רצוצה, ואין מאל מוקן אז בפני מעוט', ובוקע ועולה ובוקעת ווורדת בנגד מעוט' מע'.

ז וגבאר עתה אלקי אלבות מעוט' ואב מעוט'. מות שאמרנו מבות אלבות מעוט' בילד? מיה מבאר מעה אז מיה בלל (והוא בבר אמת מבאמת ואול ובקדם, ואיו' כאיר ד"ב ע"ח) ורביעית דם מעה (כ"ב מהקדמת הרמ"בם ובאמנורו פ"ב מעו"מ כ' דמעוט' בביעי' אינו דאו' ואלא מגיע מהאבר מם, ובבב"ם ב"ל דאלי לוב דם לבב"ע דאוריי' דהרי כאיר מגלה מגיע בפ"ו דבויהי') אז מדרם אז גלגולת של מת (ערבב"ו פ"ב מעו"מ פ"ח) אז לוב מעיין מעבלמותיו דסיינו קב"ם מבלמות, אז רוב בגיין מעבלמותיו דסיינו מעוק יבן ולבע (וב' מוקי' ויבן ל' הו"ל הוב בגיין בר"ב כאיר מ"ב) וב"ב רובע קב מב' מבלמו' לבל מסתות (ובאמנורו פ"ג מעמ כ' דרובע מד"ם, ובבב"ם ב"ל דאלי קב מב' מבלמות ודאלי דאו' מדמאיר מגלה מגיע בפ"ו דבויהי'), ואבר מאדם אי אז מת, ואבר ר"ל מבם מבם שיש מגיע בבר כראמו וגידיו; כל אלו מעמאין בגגע ומשא ואבל לאדם, ובבלי' אמ"ע יבן בגגע ומבל, ובלי אדם בגעו, ג"ב בגאלב מעוט' בחוירה; ומב"ב מעמאי' לאוכלין, ומשקין בגגע ואבל, יבן בבל בגעו' מעמ, נעבה אב מעוט' אז אלבות מעוט' כמו שיבואר, אין מאוכלין ומשקין ובלי אדם, אלין נעבין אב מעוט' לבמוס, מדאין לבן מבר' בגקום, ובבן בגגעו בגעמ אין נעבין יבן ראמון.

ח עוד יש כ' אלבי אלבות מעוט' בגעמ, אבל אלגין בבלמותיהן, ומן מבם כשעור, מרווד רקב, קבר, אבל מעמ, בלים אז בגדי' בגגעו בגעמ. עבם כשעורה מעמ בגגע ומשא, ואמ"ע בבבל (ולדעבם פ"ג מעמ, עבם כשעור' אינו דאו' ואבלן בגגע אינו דבאבר, ומ"ל דעגע דידי' דאו', ומשא דידי' אבבה לעמ"ם). מרווד רקב (ומוא מבאה מבני' מבבר מעמ מבבקב ובעבה אבר) מעמ' בגגע ואבל ואמ"ע בגגע, מדאינו גוף ל' (גם אל אב כ' דרמבם אב דאאו' דאו').

[בכ"ב הרשבא [בבאה אאיב] אולם אבלב אאם ובאב [בבבב] בראשונו אינו אבר אי לא אשר בבאה ראאה ואאאיב לבחונה אאי באאה בראשונו איינו בבאבר' אבל לא ראינו לבאיינו לבעינן בבי אחרונו בראה אינו אשראן באאה; אב בבאר אשר אבל אבחרונו באאה ראב אבי בחבב לבבראי].

קבר ר"ל אדון שלינו קדקע עולם, ויש נתלנו פותח עפה, וסוף
פתוס טכל לד, אס יש בו מ' מטעומאו' שנזכרו נאות ז, כל
זמן שהטעומ' נמוכו, טמע' כל סביביו נמנע ואסל, אפי' נגד
סריקן שנאדון, (וציי' מ"ש מ"ל פ"ע דאסלו' אות 55). אהל
המת ר"ל אסל מנעשה מטמר משמן, עור, שק (ר"ל מתר פוסס)
כל זמן שה' מטעומאו' שנזכרו נאות ז, סס נאסל זס, כיי אסל
אבי אבות ומעמ' לנוגע בו אפי' מאהויו, עוט ז', ולאחר שסוליאו
הטוט' מסאסל, סו"ל לד פנימי אבי אבות, אבל לד אילון אינו
רק אב הטוט', מדנגע לד אילון בלד פנימי, סו"ל ככלי שנגעו
בבלי' שנגעו בעמת, כדת"ויט פ"ז דאסלו' מ"ב. אבל אסל הטעור
מעאר מיינים, אס אינו כלי ואסיל על מת, עטו' מדאו' (ולראבד
פ"ס ממת, אהל שמכל המיינים דוקא בקנוב בארץ עטו', אוז מצמר
ומשתן עוב ושק אפי' בקנוב עש', וב"כ הו' שבת דכ"ח יש"ב). אטנס
כלים אז בגדים שנגעו בעמת אן נ"כ אבי אבות (ולראבד ודבי
ור"ת רק כלי מתכות שנגעו בעמת הרי הוא בחלל לטיות אבי אבות הטוט'
וציי' לאמור דכ"ר פ"ב הו' ר"ש מ"ב) ומעמאי בעגב ולא בעטא ואסל
(ולר"ש פ"א דאסלו' מ"ג, ור"ב מי"ח שם מ"ש ואו' כזיר דכ"ד פ"ב מעמ'
נ"ב בחלל, ולרמבם אפי' כלי מתכות שנעמ' ממת ונעשה אבי אבות,
אפ"ס אמ"ע עוש' ז' רק בנגע, אבל אמ"ע בחלל. ולרמבן אב"ם מעמ'
במגא וכמ"ש ר"ש חוקת, ולרמבם פ"ס ממת מ"ע אינו מעמ' במגא,
ומעמא דרמבן כ"ל שהוא מר"כע מודו דמעמ' עוש' ו', אפ"ס אמיתא מק"ל
מבבילה דאינו עמ' רק עוש' ערב ואפ"ס מעמ' במגא, כמ"ש רמבם גופי'
אפי' ק"ו לענניין מגא מת, פ"ח מטו"מ, ועוד אפי' הקיצון הכתוב הרב
הרי הוא בחלל, ולרמבם נראה שמען ק"ע אבל אפלי שהגיא המל"מ
מאה"ע פ"ס ס"ג.

אבל אנו אבי אבות אן, ואדם שנוגע בהן נעשה אב, אבל אדם
שנגע באדם שנעמ' מעמ, אינו אלא ראשון, רק אס נגע אבי אבות
בראשון קודם אפי' הראשון מטעמ', סו"ל אפי' אב הטוט' מד"ס
(ולרמ"ם פ"ס ממת, אדם דיקדב כיקדב בעודו החבורין הו"ל אס"ע דאו',
וציי' רמ"מ שם). ומדאין אפי' אס"ע דאו', אין שנוגע בו חייב על
ציאת מקדש, ומוחנין גם על אפי' אבות לאכלו לערב, דמדאו' אינו
עמ' רק עוש' ערב ובכל נוגע בחב, ואף דמד"ס צריך עוש' ז', אלא
שעמודן הבריסן בעקוס כרת. אינו כזיר אלא יותר מעשה אבות, אינו

פוס חולין בשם רש"ל אלא אבי אבות לענין אחרון אחרון אינו אינו

מגלח תגלחת טוב' רק על גומאו' דסולטות מתת עצמו, ולף
על אלו אינו מגלח על כולן כדמבאר פ"ז דמיכות. *ואילסק אדמ"כם
פ"ג מעו"מ כב' שכל טוב' שאין סגיר מגלח עליו, אינו לאו',
ואדי כלי' שנגעו בכלי' שנטמאו בטת, דאו"ל דאו' כט"ם אוף
עצמו אם פ"ם פ"ם, ואפ"ם אין סגיר מגלח עליו? ע"כ דאמוט'
מת לתודלא קאי.

ו כצר לטולכו לכלי שנגעו בטת ושומאותיו אב"ל, פ"ם אבי אבות
מטיאו, וכ"ב כלי שנגע באדם שנטמ' בטת, אדי אוף אב במוסו.
אבל כלי שנגע בכלי שנטמ' בטת, אף שבכלי שלאשון אבי אבות,
כלי שנגע בו אינו רק אב. ולפ"ז אפשר שבנגיעה שלישי מטת
יאי' אב, אסיינו כלי שנגע בטת פ"ם אבי אבות בטת, אור שבכלי
ונגע באדם, אדי באדם אב, אור שאדם ונגע בכלי אחר, אדי
שכלי אצמו אור אב, ומ' טוב' ז' נקיין אוף' ומטמ' אדם וכלי'.
אור כלי זה ונגע באדם או בכלי אחר, אינו רק ראשון ומ' רק
טוב' ערב. וכ"ב כלי שנגע בכלי שנטמ' בטת שראשון אבי אבות,
ושני אב, ושליסי ראשון ומ' רק טוב' ערב (ולפשוט פ"ג ממת
כלי שנגע באדם שנגע בכלי שנגע בטת, אינו רק אב מד"ם, ואין מייבין
מלקות אם שבמוסו לטקדש, ואין שגיל מגלח עליו, ואלק עליו שראשכ
בפ"ג מבנות מקדש הי"ג.

יא כל שבעת טמא, אוז מטשיער וסלפורן ומשני', סוקיל וגזען
מחלוק טהורי' לגמרי, מיסו בשעת הנורן בעת, שכל מע'. כל
מעשה שיוצא מעת אסו', אוז מדמו. אחות מבנות מבשרו, ועצם
אחות מבשעורה, אסו' לגמרי, וכ"ב עצם מסתי לו בשר מסתי
מהורי לגמרי. עור שעת שעיבדו אסו מדלאו', ומד"ם פ"ם אב
שעוב מגזרת מבעיתין, ומעמ' בכו' בבשר שעת.

יב מת עבוס אמ"ע באהל, אבל מעמ' בעגב ומשא מדאו', וכ"ב
אין עבוס או בוס בדי מקבל בוס מוב', אוז מישראל. אבל נפל
אף שאמ"קש בסבות אי, עכ"פ כעמת מעמ' בעגב משא ואהל,
אבי' לא נתקדרו אבריו בגוילן.

יג ועתה בנאר אבות הטומ' שנזכרו לעיל סי' ב. שרץ מילד? ת'
מלגוס שבש' בעוני; חולד, עכבר, לב, תנשמת, לקקה, בת,

לטש׳, וחומט; כל אלו כעדם מצטרן לו מתלבן לו מטוח עצטוחיהן
רוח אב הטוט׳, לטמ׳ לחדם ובליס בטגע וב״ם לאוכלין ומשקין,
ומעמ׳ נמו כלי חרס בחויר. אבל אינן מטמאין במשא. דם סברן
מלטרף לכעדם בעודו בנצר, אבל אמ״ע בפני עצמו, וכ״ל דע״כם
לאמון לטוט׳ הוס כמשקה מט׳, וכ״כ כ״ל במשקה סרוצה מטת
דטהו׳ כפי יא, עכ״פ סו״ל כמשקה שנגע במת, מיהו י״ל דלמק״מ
מדהו״ל משקה סרוצה, כפמתי׳ ד״יתא מיהו לרמנם פ״ד מאוכלין,
אין חוס משקה שאינו מז׳ מטקיף מק״מ, ואחלק עליו סלאבד.
אבני הסרן מטמ׳ אפי׳ בפחות מכעדם, בים על עצם שלם בצר
בלאוה וגיד, בין שפירם מטמו מי לו מת, מטא״כ בצר מטהי
מסהרן עהו׳. וד׳ שרני׳ עורן מטמ׳ כנצרן, אנקם, כת לעמ׳
וחומט. שלמות הסרן גידיו נפרניו, מהוירן הסלין מהוברי׳ לסרן.

יד **נבילה** כיצד? בהמ׳ לו מו׳ מהור׳ המתם לו מתבלם בשחיט׳,
ומעמ׳ אפי׳ נחמ׳ בסוגן. בזית מהן ס״ם אב הטוט׳ לטמ׳ לחדם
וכלי׳ ואוכלין ומשקין בטוגע, וכ״ת בחויר. ובמשת אינו מימ׳ רק
לאדם, מיהו יש אנוק בין מוגע למשא, דבנרי׳ לו כלי׳ שנגע
בשעת שנשא הנבילה, ס״ם לאהמון מטא״כ מגע, אפי׳ בלי שנגע
בשעת שנגע בעוט׳, מהו׳. מטא״כ מה שנגע אחר שפירם מטמאין,
אפי׳ בעוט׳ מטא, חוב אמ״ע אומן, דאינו לו כראהמון, וכלי כלי
אמק״ע רק מאבן, אמנם אדם וב״ת אמק״ע בלא מהנוגע לו הנוגע,
אפי׳ קודם שפי׳ מהטומאה׳.

טו בד״ת בנצר לו מוח, אבל אנב של מהור׳ מהו׳, ובעמא׳ ס״ם
כנצר. מיהו גם אנב בנילת מהור׳, בהוכבר בז׳ מהקי׳ נעמ׳
מעצמו (ובראש כוף עוקני׳ לריך הכבר הרן) אבל אינו רק לאהמון,
כאוכלין עמאי׳, ולא כנצר בגיל׳ הרוח אב. הם בגיל׳ אינו רק
לאהמון לטוט׳, וכ״ל דעב״פ בעודו בנצר מלטרף לבזית מק״ו הרכן,
ועיי׳ מומחות ק״נ ע״ב. עצמות בגיל׳ אחין בהן מוח וקלניי׳ ושלפי׳
שלבא הורי׳ בהאין מהוברי׳ לם. ולפי׳ בהמוברי׳ לם, אם אין בנצר
לבד בזית אין אלו מלטרפין לם רק לק״ע לאוכלי׳. אבל מטמם, בין
פירם אי לו מת, ס״ם בנבילה, ואפי׳ בפחות מבזית, ובאוח בפי׳ על
הענם בצר כלאוי וגיד, והענם יפי׳ שלם. בצר לו ענם הפירם מטמטי׳

בחיים, לו מאמ"ח מטנס טסו. עור נגילס יס שדינו כנסל ויס
טסו' לנמרי בסלין מחונר לנגיל, כמ"נס ס"ל מל"סע.

טז שבת זרע כילד? דוקא ס"ז של ישראל גן ע' שני, ויסי'
מרלית סס"ו לגן ולא לדוס, לו סוא לא בעוע, לעמ' לדס וכלי'
בעוגע, וכ"ח בלויל, ואע"ע בעמא. רואה קרי דינו רק כעוגע
בס, שינו רק לאסון, רק בשיעור סעוגע בכעדס, ושיעור סרוא'
בס"ס. ולרבי כרס עמ"ג ורא"בל פ"ס מל"סע, שיעור סרוא'
כחיטת פס סאמס. סעמעת לו ספולעת ס"ז תוך ו' עונות
מעגעל' תוך מעונת סביאס, דינס כרוא"ס ס"ז, ועונס סוא לו
יוס לו לילס.

יז מי חטאת כילד? אפר פרס בין קודס לו אחר שניתן במים כדינו
אס לא נפסלו וגס לא סוו עדיין, סרי סן לא בעוע' לעמ' כלי'
בעוגע, ולאדס שגע לו כשא לוחן שלא לצורך סאדס. ואדס
קודס שפי' מכן מעע' בגדי' וכלי' שנוגע בשעה שנגע בסן, תוך
מאדס וכ"ח, ולאחר ספירס מעמוע' אינו רק לאסון וא"מע לאדס,
כלי'. מיסו כל זמ בסי' בסן כדי סריי', דא"לא מעמ' בעוגע ולא
בעמא, גס אינו מעמ' בגדי' וכלי' שנגע בשעת גניעתו, דלמ
דא"ל בעי מעאת גניעה בלי סיסע כתוספתא פ"ס דזבי', וסיסע
ס"ס בעמא, עכ"פ עדלין בו כדי סריי' אע"ע בעמא. אעגס
בנפסלו אפי' ע"י פסול דרבנן, פרס עוע' מעייסו ואע"ע עוב
מוס עוע', כמ"נס פ"עו מפרס.

יח חטאת כילד? פרס לאוע', ופלי' בנסרפי' (ר"ל פל יוס"כ
ופר כהן מעשיח ופר העלס דבר של צבור) ובעיליס בנסרפין
(ר"ל שעיר יוס"כ ושעיר ע"ז) ס"ס אב לעע' לכל אדס מעמעבס
בגופן לשרפן, מעעה מילאו מחוטת עולס עד שיעבו אפר, אן
בשעת העבס, ומוסס אוחן לאסון לעוע', מאא"כ אוכלי' ומשקי'
שנוגע בשעת העבס, אינן רק שני לעוע', כאילו נגע בסן אחר
ספירס, וכ"מלע כ"ו מאס"ע סע"ו. אבל בנגע או נגע אוחן
שלא לצורך העבס, מסו'. וכ"כ אין פרס ושעירי עצמן מעמאין
בעוגע לכלי אן לאוכלי' ומשקין כמ"נס בס"ס מפרס, ולפ"ז מעיל

טעל מסעיקר, דסיים עצמן לינן מטעמי' נמנע, ומטעמא דק נמן מטע' נמנע.

יט שעיר המשתלח, סוף עמוד מדר, ואמ"ע רק לטבלמן לנוף, מטעם שלא מקומות ירושלי' עד סיגיע לנוף, ומטע' דגדי וכלי' שנגע בהן מטבלת, בשעת שלוח, חון מלדם וכ"א.

כ זב כיצד? זב בעל ג' לאיות, שכיך ז' נקיי', ומב"ם בעל ו' לאיות שכיך נמי קינן, כל זמן שלא עבל, שום לוכם כדם יולדת ומוכיב שכולן מטמאי' אדם וכלי' וע"כם אוכלי' ומשקי', בעוגב מקל וסיסב, ומטמאי כ"ח בחויב בעמלם כל נוסן בחויב סמ"ח, מקל"ב בסוסיב זב אלנעו לו לבד אחר בחויב הכ"ח, (ולאמ"ד פ"ח מטבבב לפי' בבכ"ג מ') חון מכ"ח. מעוקן לעיל פמיל, שאינו נטמא מנגעו, רק בנמקל וסיסב. אדם בנעמל מוב ומבניו הכ"ל נמע' בגדי' וכלי' שנגע. קודם שבי' מעמי', חון מלדם וכ"ח, שאבי' נגע בהן בשעת חבורו בעמי', אינן נעבון רק לאכזון, באילו נגע בהן לאחר שבירם מהעמי'.

כא לחנם מקומם מזב בעומאת מקל אלו, מקאר לבנות המטמאין בנמקל בב' דברי': א' דבשאר לבנות, דוקא בנמקל שעבי' לשלוב נעמי', מקל"ב בזב בין בנמקל עבי' לעמי' לעמי' לו איבכא נעמי'. סב' בשאר לבנות לא מטמאי' בנמקל רק לאדם שבנמקל לו הסיבן, מקל"ב בזב בין בנמקל לו נמקל, סביב לו סוסב, אבי' על דבר שאין בו רוח חיים, ככלי' לו אוכלין לו משקין, נעמאו. ב' דבשאר לבנות אין מטמאין בנמקל, רק בשבי' אדם הנמקל מחנועב מקומו, לאמוקי אם הנית חבינו עליו את הטוב, ובי' רק נייל מבסיק בין הטוב לבנמקל, וגם לא בחנועב הנמקל מקומו עבי' ובזו דעת הר"ב, וללמבם לעיל בי' ן. בשאר לבנות, אף דלדידי' מ"ב מיחנועב את עצמו הנמקל, אב"ם צריך שחבי' הטוב נמטבת על הבי' שנבת בחוכן אחם בי' הנמקל בטוב מחחת מקל הטוב, הימה הטוב מחנועב בעקום, בנמוחר הטב לעיל בי' ן, מקל"ב בזב, לבי"ע אבי' בי' מבסיק בין הזב לבטבבם אבן גדול וכבד, הנקלא אבן כומא, ובא הטבול ותחב אלנעו לו מקנת מבבלי הרחוי לטבבב מחת הסבן, ורוחו של זב בי' לטעל' מבקבן. לו איבכא בחחב הזב אלנעו לטמא, ובעבו' בם אלנעו, לו מקנת כלי אבי' אינו לחוי לטבבב לטעלה על הסבן, כולן מטהין.

[illegible]

כב אבל יש חלוק בין עליון של זב לתחתון שלו: דעליון של זב, בין
שסי' שיעשה תדש לו כלי לו לוכלין ושקין, אפי' לא נגע בהן
הזב, נקראין עליונו של זב לו בדרך (מלשון עבה בדן, ולר"מ
זבי, ס"ד מ"ר מלשון ריחו מדן) דטומאתו רק מד"ס, וכך דינן,
דתדש קודם שפירש טומ', מטמ' בגדי וכלי: שנגע ועושה אותן לאשון
לטומ', וכלי' ולוכלין ושקין שע"ג זב, קודם שפרשו מטומ', אף
דאין מטמאי' לא כלי', אבל"ם לוכלין ושקין שנוגעין בהן לא, נעשין
לאשון לטומ' כד"ם ס"ם הזב: מ"ל, אמנם לאחר שפירשו מטומ'
בין תדש לו כלי', אפי' אם היו כלי' ארלאוי' לשבת ומושב, וכ"כ
לוכלין, כולן לאחר שפרשו מע"ג הזב דינן כראשון לטומ' וכל זה רק
מד"ם (ולגאב"ד ס"ו מטשבב, עליונו של זב דאוריי') גזרו שיהי'
עליון של זב אף אלא נגע בו, דימו מטמ כמגע זב.

כג משא"כ תחתון של זב יש ג' חלוקי': דתדש שיעשה עליון הזב, דימו
מטמ כאילו נישא הוא ע"ג הזב, דקודם שפי' הו"ע תה"ע דאו',
ולאחר שפי' מטומ' דינו כראשון, כמבואר בסי' כב וחס אפי' לא
נגע בזב ולא הפיטו ואפי' תחת אבן מטמ' ומטבואל. ואם הי'
תחת הזב לוכלי' לו משקין לו כלי' שאין מיוחדין לשבת ומושב
ומרכב, דאין מטמשין לשבת וכו' עם מלאכתן, דהפיסב הזב עליהן
לטומי' לו עמוד ונעשה מלאכתיהו, כל אלו אם היו תחתיו של זב,
ולא נגע בהן הזב ולא הפיטן, הרי הן טהורין לגמרי: אבל אם
הי' תחת הזב כלי ארלאוי לשבת ומושב ומרכב, הרי הכלי נעשה
לב הטומ', ואפי' לאחר שפירש מטומ', וזהו שנקרא בבל מקום
בשם מדרס, לו בשם כושבב וכרושב.

כד ולפי מה שבארנו פעמי' רבות הפיסב לשולם דינו כמשא, לפני
כל שאילוקים שיש בשיעש יש בפיסב, דבפסיב הזב לתדש וכלי' לו
לוכלין ושקין, דינן מומ, כאילו נישאו ע"ג זב בכל המבואר בסי'
כב, רק שעליונו של זב הוא מד"ם בנדה ד"ר, אבל הפיטו של
זב לעשהם לו לוכלא, הוא דאוריי' כרמבם פ"ח מטשבב. ובפסיבו
אתדש לו אבי' לו לוכלין ומקין לזב, דינן מומ, בתחתון של זב
בכל אלוקין לעיל סי' כב, ובעליו לשבת ומושב ומרכב, נעשין
ע"י הפיטו בפסיבו לזב, אם"ע בכל מדרס. אין המדרס מתמע'
מזב ולא מחר ומומ' לשאר, כ"א כשיגשא עליו רוב הומ' והשאר,
ואפי' על מקצתו.

כה כל כלי ארלאוי לשבת ומושב ומרכב, אם שבב, עמד, ישב, נתלה,
נשען עליהן הזב, בין שיבב ע"ג משבב, לו שבב ע"ג מושב,
נעשין עדדים הזב, וסרי הן לב הטומ' לומ' לכלי' בנגע
ולאדם בנגע ובנשא, בין שנשא הטומ' לאדם, בין שיעשה הטומ'
ע"ג המדרס, לו שבב עמוד ישב נתלה נשען עליו הטומ', ואפי'
כי

מי לתן מטמאת בין טמא׳ לטהרים, לטעלם לו לטעה, נטע׳. טיבו כל הנוגע לו ניטל ע״ג מדרס אם לא נגע בו, טהור, תון מטאתם. אבל בסיבם, גם לאדם אינו טעע׳ רק בסיבם אחדם טמא׳ לטהרים, אבל בסיבם טהרים לטאדם, טהור, כאבת דפ״ג, דכל הטומאו׳ הטמיעות לעבר׳ טמ׳ תון מוב, וכתוספתא פ״ה דוני׳, ודלא *כר״ג פס״ב דוני׳. ולבני׳ ואוכלין ומשקין בין שבסיבם המדרס לבן לו ליאבת הטהורין. אמנם הלוקין הטבב ומוסב מטבבב, דמטבב ומוסב בין הנטמא לאדם הטוגעין לו מטאתן, לו מדרגיה ע״ג, מטע׳ לאדם ולבני׳ הנגע קודם שבי׳ מטעמו׳, ואחר שבי׳, סו״ל לאמרן, אבל בטרבב (וזהו כלי הטיוחד ליבב עליו בסמוך רגלי׳) דוקא אדם הנגאלו לו ניטל ע״ג, מטע׳ בגדי׳ קודם שבי׳ מטעמו׳, מטא״כ הנוגע בו אמ״ע בגדי׳, אחבי׳ קודם שבי׳ מטעמו׳. ר״מ

נראה דבר ישר אלבר ראיה בלאמרם לו בסלק בא

כו מעיינותיו של זב ותבריו הכ״ל, וכן (בזרש) בימי רגלים,

זובו, רוקו, שכבת זרעו, הרי הן אבות הטומאו׳ לטמא לבני׳ בנגע, ולאדם בנגע ובמשא לטמא כלי׳ הנגע קודם שבי׳ מטומ׳, ובריינו רק בנגאל אחרן אדם ובנגאל ע״ג עבר׳. גם אין עבודין המעיינות הטבב ומוסב, וגם לאדם אין מטמאין תחת אבן מבאל, כנדה דל״ד ע״ב. ודוקא אדם המטמא נטע׳ ולא בבסבינוהו הם בבאת דפ״ג ע״ב, ולבאר דברי׳, בין הבסבינו המעיינות לבן לו ליבבא, הטהרי׳. הינבור המעיינו׳ לטמ׳, בכ״ם. (ולדת״ויש כלי׳ פ״ח מ״ג דעתו מוסב, דדין ה״ו בקבי לגיל מי׳ מב) רוקן, לאו דוקא, אלא ה״ה כל המתעגל ויולא (ר״ל המתאבן אדבר בעקומו ואח״כ יולא מהגון), בכיתו (הוא ליחת החוט היולא בכח) ובינו (הוא היולא ע״י תנועה כ״ם, כתו׳ דדם הל״ה ע״ב) ובירו, ומי אלף, אבל דמעתו ודם מוגפתו (ר״ל דם הבולים) ודם המתין ואלר נקביו, הרי הן לאמרן מן המחוכר, ומד״ם מטמאי כלי׳, אבל זיעתו ולחתו הרוחה אלו, ודעי אלו, אהורי׳ לגמרי.

כו זבה קטנה ר״ל שראתה לאי׳ אחת ביום א׳, או ב׳ בב׳ ימי׳, לא״כ רק יום א׳ בעבר׳, או זבה גדולה (ר״ל שראתה ג׳ לאיות בב׳ ימים בלילה ג׳ בקיים וקרבן בעמיני אלה, דבאתה בימי תלת, מטא״כ בחים בלילות תלי׳, אחבי׳ לאה ב׳ לאיות ביום א׳, לריך ז״ב, ובאלה ג׳ אחבי׳ ביום א׳, לריך ז״כ וקרבן בעמיני אלו) בנדה (עמ׳ ע) ויולדת קודם שבבלה לבעלה, ה״ה כזב בכל דיניו, מבי׳ ב׳ עד הרי ב״ו, רק אדם מקולן מעמ׳ לה ובבאם ובאלר מעיינו׳ הן כזב לטמא רק לה. אמנם בועל נדה או זבה, ואחבי׳ בועל אומרת יום, אע״ג מבם הוא לב בעומ׳ לטמא כלי׳ בטוגע ואדם הנגע לו בשא אוהן בעמ, ואמור מאת בעמ׳ ג״כ לדבר עבר׳ הבסיב. וכ״ב מעמ׳ נמי׳ מטבב ומוסב ומוכבב אלו בכדה, אבל הטבב ומוסב אלו אמ״ע אדם אבלי׳.

(**)

רק לאוכלין ומשקין, כנדה דל"ג. ואדם מנוגע לו מטמא לגאול טמא' בגדי' קודם שפי' טהור. ולמטל"מ פ"ג מטמאב, סביח דעת רבותינו הגאונים' על הלמנסם וס"ל דאין מנוגע ומגומא אותו טמא' בגדי', ולל"ם פ"ח דכלי מ"ג, מוגע בטיעת לי' דאמ"ע בגדי', ומגומא מטפקת לי' אם טמא' בגדי', וכ"ם מטפקת לי' בטעיומתיו אם כן אם"ע, אז רק לאמון כמשקה מנגע בו אחד.

כח צרעת בילד? ג' אמות יש בו, אדם מנוגע, בגד מנוגע, בית מנוגע. בכל ד' מאלו יש בו תלות בין מוסגר לטומאה. דאדם מוסגר, נעשר כמעמד מנגע בעיניו ב' שבועות', אז אם כסם נתמעט סוף שבוע ז' שובל ומטר'. אבל מטומאה דסיינו בפסם אז נולד בו מי' מום אחר, בשער לבן, פסיון, כהה' (וכו' על שמם יעמם), אינו נעשר עד שיתמעט בסרתו מבגדים, ואח מוציא ב' לבדי' ומגלח ומובל וטהר ז' ימי' ומגלח שנית ביום ז' ומובל ומביא קרבנותיו בשמיני. ובגד מנוגע נסגר ג"כ ב' שבועות, אם כסם נתמעט תוך זמן זה מכבסו ומטר', ובפסם מנגע אז עמד בעיניו עד סוף סגר, אל"ז מוחלה ונשרף. ובית מנוגע, אריך הסגר ג' שבועות, דבכסם סוף שבוע ז', קולף מנגע ומטר', ובעמד בעיניו מסגיר שבוע ב', אם כסם אז קולף ונעשר ע"י אחר', ובעמד בעיניו חולן וקולף ומח, ומסגיר שבוע ג', דבחזר מנגע לבית אז בפסם אחר' בסוף שבוע ז' נטהר כולו.

כט אמנם אדם המוסגר קודם שבעל לעשרתו, ומטומאה קודם שבעל מצילה לאשה, דיון כזב לטמבב ומוזב ומלכב ואבן מטמא ומעיינות, וקיל מזב דזוקא בספיש מהר' לעמ' נעמ', וגם שאין המלוכעת מעמ' לגאולה כבועל כדם, רק דינו כמנגע בם. ולרבי' אבהי' דס"ז ולאבד פי"ג מי' מהל' לרעת, מטבב ומוזב של מלוכע אינן רק נלד מעמ', ולהמבם אן אב מעמ'. ואמרי מלוכע מזב לעמ' גם בגיאם, ל"ל בהסבמם לבית לאמון ולאבן ולזבן, נעמ' כל אדם וכלי' מבנית. אמנם בין מצילה לאשה לבעי', אף שהוא עדיין אב מעמ', אינו מעמ' אדם וכלי רק בנגע, והסגיר בו מעמ' בגדי'. אמנם אחילון בין מוחלת אהל של מת לעמ' ביאת מלוכע, עיי' פ"ח דכלי' מות 22.

ל וכמו כן בגד מוסגר לו מוחלה מעמ' כאדם מלוכע, בנגע ומגע ובגיאם, בהכנים בית מהבגד לו אדם מז' אבעות ע"ג אבעות, לבית נעמ' כל אדם וכלי מבנית, ועושה ג"כ מטבב ומוזב ולאבן מטמא, אם אי' מבגד נעמ' לנעלה ומטבב ומוזב לעמ' אחר' אבן מעמ', נעשה המבב ומוזב אם"ע כלמ"בם פי"ג מלוכעת (וכמ"בד חולק על זה ועל"מלמ בם) ובית מוסגר קודם שיסגר

אם אינו מוסגר

אם אינו מוסגר

כסא מלוכע

כדינו, לו בית מוחלט, כית טמונו טמט' בטגב ומשל ובלבן טסט' ובניח', לם סביל כית טמונו לבית מסו, נטמלו סלדם וכלי' מיסכם סם, ולם נכנס לדם לו בגד לבית מעט', נטמלו, ובנכנס לדם לבוש לבית מטגב, סוף מט' מיד, והבגדי מלובש לינם נעשין לתכון לטומ' עד מיסכם כדי לכילת פרס, ומכורו ל' בני' לדמי וג' לרמבם, מטל"כ בסכנים בגדי' מלל בדרך לבישם, מכל מט' מיד. לבל לינו עוסק מסכב ומוסב כבגד, כבדם לל"ד.

לא נבילת עוף מהור לינו מטמ' לל בטגב ולל בטשל, ולפי' בפס מלוכל, לינו מטמלו, לק כית בנית מבליעה בטעם מבולעם, נטמ', ומטמ' בגדי' וכלי' מבגב בטעם זו, תון מלדם וכ"ל. לעגנם לחל מבולעם, תין מלוכל לק כלתכון לטומ'. מעמוד מלכילה כיתם.

ונהיסב על בבילת לתכלם, לק מלל מוכרחם בבי', מטמלם לתוכלין ומסקין בטגב לבל לל לחדם וכלי'. לבל בבילת עוף מטמ' לינו מטמ' לפי' בנית מבליעה, ונהיסב עליה לתכלם ומוכרחם לל סיל ג"כ כלתכון לטמ' לתוכו"מסק. לטמ"ת מעוף מהו לו מטמ', מהור לגמרי.

לב מהמבואר לעיל, הכל לב הטומ' הטמט' בטגב ולל בטשל, תין הבטמ' בב מטמ' בגדי' וכלי' בבגב בהן קודם הפי' מטמטלו, והכל לם"ל הטמט' בטגב ובטשל, הבטמ' בם מטמ' בגדי' וכלי' מבגב קודם הפי' מטומ', תון מלדם וכלי' הדם. לעגנם לק בבילם ומרכב חלק מובען מטמלן, לבטגב מטמ' בגדי', מטל"ב בטשל. לב כל מה בלמרכו ובלרכו עד כלן מלבות הטומ' לתו'. ובתה בבלר לבות הטומ' דרבנן. מומאת מת, משכב מת, שחיטת נכרי, למפרע דנדה, יציאת עובר, עכום, ע"ו, מורדת פרישה. כל אלו לבות הטומ' הבדבי הוכלי ואין מיינין עליהן על בילת מקדש.

לד מומ' מת כילד? גולל ודופק (ר"ל כמה מונה על הלדן, והמעודן כלי לו לבני בבדי הת, וכבהו ע"ג בכלי לו בתבן, הכמוי נקלף גולל, והכלי לו לבני בבדי הת הם הדופק, ולתו' כתובות דד"ב, כהבן בעומק הלדן בעלי לבב קדקב ומט"ע, וכן בדל דעת הרמבם) מטמלי הדם וכלי' בטגב ולהל, ולל בטשל (ולרבי מיהודבן דמו"ל לפי' ביעל מת מהם דיבל הבי. ולהלב"ד פ"ב מהת מומלתן הלמה"ם וכן בדל דעת רבי ותו' מולין דע"ב וק"מ ובכל דוכתי). דם תבוסה (עב"ג דלהלות מ"ה) מטמ' בטגב מטל ולהל. גוש כוח"ל לו גוש כמודור עכ"ום לפי' בל"י בהסס עכ"ום בעדול מ' יום ביצירת הולד, מטמ', וכ"ב גוש כובית הפרס מטמ' בטגב ומטל ולל בלהל, מיהו בהלמיל על הדם בית הפרס גופה, בטמ'. מיעוד הבוהן, בהותם הטולופין,

[illegible]

וקוה לקיקה גדולה שנאמרה על חופרי סקלין (ועניין בית הפרס עכו"ל דאקלו מ"ב נ' ס"ל). ועשה טומאת כל הנוגעין בית הפרס עד ערב בשעה. מלוא הפנים ועוד עפר קברות (והוא עפר הנמצא תחת מת שנקבר בתוכו ביום ומעורב בו דם וליחה, ואינו יוצא מה שיגע) טמא בטמא ואכל ולא נטנא. עצם כשעורה שנחלק טמא בטמא ולא נטנא ואכל. סכלות ופרעות (פכסות הייגו שבאו לתוך הסוכני על בוות מת, וסרעות ר"ל אבני היולאו מהגדר וסוכני על כו' מת) אם תינן יכולין לקבל מעוצה רכה סר"ל אכל דרבנן, דמדאו' אכל חוק בעינן. בעובי מרדע (ר"ל בהי' רוחב דבר המאהיל בלוים מפה, הוא ג"כ אכל דרבנן, דמדאו' רוחב אהל מת בשעה). כל אלו טומאתן מד"ם, כ"א בהיגו, בצמת עצמו לעיל מי' ר' ח' ט' י' רק מה שמוכר אתם אוכן טומאתו מדאו', כאוכן הזה טמא, טומאו' אלו מד"ם הן.

לה כשבב מת כולל? זב זבה נדה ויולדת ומלוכע שמתו, אף הכל מת הינו מטמא מדבר ומוצב ומדף, בלא נגע בהן מת, עכ"פ אלו בשעתו עוסין מדבר ומוצב ומדף, כמדבר ומוצב של זב הו לעיל מי' כב כג כד כה, והן אם בשעתו ונגזרו זה כדי שלא יטהרו ג"כ מדבר ומוצב מהיו תחת זב מתעלף. מיהו כל זה עד הינומת הבגדל, מטמא"כ אמ"כ אינו עוסק מדבר ומוצב ומדף, אלא הן לא אתו לאתלופי.

לו שחיטת נכרי דינה כנבילה מי' יד בכל דינים, ומוא מד"ם, ואמי' עמד יבלבל ע"ג כשבאמה.

לז למפרע דנדה כולל? אמה שאין לה ומת קנוע, ולאתה, מטמא' למפרע מעת לעת אם לו עד שעת פקידה (מרמ"ת דבדה) בזמן ספוק מטמא' מועלה לטפרע. ומ"כ נגע לה ומת קנוע ולא בדקה בזמן ומתה, ואתה כמה ימי' בדקה ולאתה דה מטמא' למפרע עד שעת ומתה. ומ"ם בטלאה כתה מטמא' למפרע בכל מה"ל, ואינה מטמא' מועלה למפרע, אבל מטמ' בעלת הכתה אם מועלה לבגד מד"ם, ומ"כ דה הכתה בעצמו הוא אם"ע מד"ם, כדה נדה הוינה מטמ.

*ואמ' המרא' מכי' אבל דמ"לם פ"ג ממשבר ה"ד, שהבאה רבי' מיכולמי דבסבן דוחה אמ"ע למפרע, והכי ע"כ לא קיי"ל כן מדמשמע בפ"ק דנדה דוחה כתה למפרע, ולפ"עד ר"ל דבכתה מסתבר שפי לאיסור בדאמרי' כדה ד"ג ע"א בקוף של שבתי' לא שבאה, אחי דה מחיכה? ומתולין בשלוי אחי' לבקל כתולין דה"א ע"א, ליכא ס"ם, מבא"כ בדוחה מ' דה מהו אבל אי טמ, אי טומ' ומבדונו שרחה, מדה"ל בפה בקבל, הו"ל בשעת לעת למפרע, פפה בבוקה שמיר.

לח יציאת עובר כולל? הוציא עובר ידו טמאי אמה, ומחילה, אמו מטמא' מד"ם בכל טומאות יולדת לעיל מי' כ"ן, אמנם אין לה לא ימי טומ' מד"ם, אבל לא לבקל בימי מהר שלה.

לט עכום כולל? לף שאין עכום טעמ' מן סחורם בשום טוס', הכמי' גזרו שיהיו כוזין לכל דבריהן, ועכוס בן ט' שני' ויום א', ובת ג' שנ' ויום ח', הרי הוא מד"ס כזב לכל דבריו, כלעיל. אבל שבבת גרש שלו לינו מעמ' מטום היכיר', דלא נסרף על עוטאותיו של גוף עכום תדוע' וקדמי', בוצל כותיה, והם כותיה בכל אב טעומ', כנועל ובדם ישראליה, ובכם בדם ישראליה, רק דטעמ' לא ולא יבא, מטום הכיר' כל"ל.

מן ע"ן כולל? ע"ז היא אב טעומ' מד"ס בסרן לעמ' או"כ בעונש וכ"ח בחויר, ואמ"ע בעשה. ושעורה כזית, אבל אבר מעכס אמ"ע ואפי' הוא גדול, ואפי' יכול להחויר כשני'. כישמישי ע"ן ס"ה כע"ז, ואמור מעכס, דטעמאי אפי' שבורי', אם הי' בזית, ואפי' עבר ואבנ' מניח עכום, כזית מהן הו"ל אס"ע. הבנים ראשו ורוגו לגיה ע"ז, או הבנים לשם רוב חויר הבלי אדם, ס"ה בעונש בתרן, וכ"כ שאר כלי' שהבנים אפי' מוגבן. אמנם לע"ז ושמשים מהני ביטול לעהרן. תקרובת ע"ז דינה כבגילה לעמ' גם בעשה בכזית, ויהיו מהני ביטול לעהרן, והוקא בבלי הבאה תקרובת, אבל באולין ומהקין, אפא אי מהני ביטול לעהרן, וכ"כ יי"ל דינו בתקרובת, אבל אתה יינם ס"ה רק לאסור לעמ'.

מא בהרת פרישות כולל? בגדי ע"ה ס"ה עטאין כמדהם הוא לפרוסין, בגדי פרוסין כמדהם לאוכלי תרומ' ואל אוכלי תרומ' מדהם לאוכלי קודש, ואל אוכלי קודש מדהם לעתעבקים עם אבר פלס ומיטי הטאת. (ריב"ל מלי רבוריס פרי בלא בראשית הרבה)

מב עד אין באולנו אבות הטומ', ומי' לאור עתה לבאר שאר הטעמאין, ולהות הטומ' דאו' והדבנן, אפרי אן נ"כ נוסאי הטומ', קודם לביאור אותן המקבלין טומ', אבן נשואי הטומ'. רק מהני בביאור הדברי' הטעמאין מד"ם, יש בהן כמה דברי' שלא יהיו מובני', אם לא בהקדים לסם ידיעות כללי מקבלי הטומ', לכן אביאם אסדר, ונתחיל לבאר חלקי מקבלי הטומ'.

בג דע דאין לך דבר בעולם המקבל טומ', אם לא אי' מן ד' המיניס אדם, כלי, אוכלין, ומשקין. אמנם אדם דוקא ישראל בן קיימא ולא נכל, דאע"פי שהוא חי אמק"ע. ואדם וכלי' אמק"ע רק מאב הטומ'.

מד כלי מולד ע' מינים, מחבות, עץ, עור, עצם, בגד, שק, חרס, נחר, זכוכית. אמנם מחבת מולד ו' מיני', זהב, כסף נחושת ובדיל, ובופלת. עץ מולד לכל הנעשה מגדולי הקרקע כעץ ואבן וכומה, בסד"ב פע"ו דכלי' ט"א ורפ"ח דאהלות ומעב"ם סס"ל מולנים. עור דוקא מבהמ' וחיה ולא מהגדל בים. ועור הטומו דעת הרמבם שאמ"קט. עצם של בהמה חי' ובוף ואפי' מהרלי' חון

מסגל ניס. אלו ד׳ מיני נקליון כלי שטף ונקלו׳ נ״ב כלי סתם.
בגד כל מיני וגדין מסגל בתמן, ונעשם לך מטוכין (דכתם חזין
לקליון כלי יבן) מו מצריות סתמן נלא מסגל ניס. שק מוח מעמו
מטמר בריות סתימו בגוף כגמר, ולא טבר בריות בגיס. חרס יוגע.
נחר מוח נ״ב כלי מעמשם מעפר כחלם ונשרף בגבגם. זכוכית מוח
כלי מעמשם מחול. 7
כוח כל מכלי׳ מלגו לחמר נמן מוט, דמו׳, חון מכלי זכוכית שמט״קע
לק מד״ם.
מו כל מכלים מלגו לחמר נמן מוט, אבל כלי גללים (והוא כלי המעמשם
מעולת בקר) כלי אבנים, מו כלי אדמה (הוא כלי חרס ממש אלא מבשל
ובדיון בכבש) אלו נ׳ מיגון מטק״ע מוט שם מוט, מבעולם.
מון כל מכלי׳ מלגו מטק״ע לק גיס לסן גיס קבול, ואפי׳ גיס קבול קטן
מיקר, אבל מבטוטין (ובקלת מטוט בסאין לו גיס קבול אפי׳ יש לו אלגל, בקבס
מבולגל) אמ״קע לק מד״ם גיס לו מוקם כלי עליון כפע״ן דכלי׳ מ״ד,
מבולגן, לחמם מוכל עליון ומניחין נ״מ כלי עליון כפע״ן דכלי׳ מ״ד,
מטא״כ מולם וכרוב דמבמטם לק לחמם, מו נמטמטם לק לכלי׳ נמטמ
לוקח מכלי׳, מטק״ע אפי׳ מד״ם, אבל מלמלם אפי׳ מבטוטין מק״ע דאוק
חון מכלי חלם דמבטוטין מטק״ע בלל אפי׳ מד״ם, וחון מכלי מחכות
לאפי׳ מבטוטין מקבלין כל מוט׳ מדאו׳, ואפי׳ מחזיק ע׳ מאס דמבמ׳
בכל מכלי׳, בכלי מחכות מק״ע, אבל מבטוטי כ״מ יש לסן מבל נעקוס
בכל גיס קבול. מטא״כ מבטוטי כלי עץ אין לסן מבל נעקוס בנבגם
דם״ד מ״נ, ובאו׳ מס.
מוח כל מכלי׳ מלגו לחמר מיהיו אבל כלעיל מי׳ י׳, ולכל מבחות גיס לסן
גיס קבול יש לסן מבל נעקוס, חון מכלי חלם אם״ל מיהי אבל לא לעולם,
ובנגע אפי׳ בגמ נעשה לחמון ואין לו מבל נעקוס, וחון מכלי מחכות
לחמר מיהי אבי קבות כלעיל מי׳ ח (ע״ב) אבל יש לו מבל נעקוס.
מכלי כל מכלי׳ מלגו מק״ע בנגיעה צין מחוכו צין מגגו אבל לא מחוירו,
מטא״כ כ״ח דינו בביבק, מיבמע ומעמ׳ מחוירו ולא בנגיעה מגגו.
מיהו דוקא אוכלין ומשקין מק״ע מחוירי כ״ח, אבל כלי דינו נמע׳
מחוירי כ״ח. מעגם כלי זכוכית אם מעיקר מומאמו מד״ם מדנעשם
מחול, ודמי לכלי חלם מנעשם נ״ב מעפר, אב״ם מדנאלם חוכו בבגו,
אמ״ע לק בנגיעה, אבל צין בנגיעה מחוכו אם מגגו. וכ״ב מבטוטי
כ״ן מבטוי׳ בכבטוי כלי חרס, אבל מבטוטי כלי זכוכית מ״קע מדנעם
מד״ם. וכ״ב אין לכלי זכוכית מבבם נעקוס בכלי חלם.
חדש ב כל מכלי׳ מלגו מטק״ע עד מחגבר מלאכתן, ולא יפי׳ מעמו לחמעיב
מחובר לקרקע, ונגבבר נמבר, גם מטק״ע, ובחזה ונתקן אינן מוחרין
לנמוע, ובבר, חון מכלי מחכות, אחוד לנמוע, ובגם מד״ם. ומגזרת
מעמון בן מטח בפי״ג דכלי׳.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

נא כל סכלי׳ סלנו אין לכן שעור לק״ש תון מנגד עור וזק״. לשנים שעור
סנגד אם סוף למל וסנתן שעורו לעדרם נ׳ עפתי׳ עגל״ש , ולאחר
עומלו׳ סני גג׳ מלנעגו׳ עגל״ש. ונשאר מיני אריג, בכל גוונא גרון
ג׳ עפתי׳ עגל״ש , בל״ק בשיורי מעלנית , אבל בגד בחתלם כני בכל
ספוק , תון מעדלם ללא חוי ליבד בפחות מג״ש על ג״ש . וזק שעורו
ד״ש על ד׳ עפתי׳ . ושור שעורו ס׳ על ס׳ עפתי׳ , אין בעדלם אין
בכל מעומלו׳ ; וכ״ת נמי ים לו שעור לקבולו כפ״ב דכלי׳ .
נב לעגם אוכלין מולל כל ספוק לעמכל אדם אם אינו מחובר עדיין
לקרקע, ואינו חי עדיין , מק״ש אם סוכבר מקומם בת׳ מעקין,
וכן, יין, דס, מטן, חלב, מל, דס, מיס, (וכו׳ יד שחט דם)
ספוק מעאלל״ש , לכל ספוק (ומאד דבר עפתי׳ דל״ג , ולאו אם לריך
כגילה ומפ״ם ס״ב דשרלו אות 11. ועיי׳ מוספתא פרק הר״ם ס״ב דשבת״ו
מ״ב דקאמר בגירס דאוכל אמק״ש בל״ם) ומעמ׳ אחרי׳ לל״ש ולרך מיהי׳
בגילה בלא קלימתם . אוכל אינו מעשה אב מעומ׳ לעולם , ואם׳ נגעו
צמת אינו אלא לאכלן , אבל אין לכן מעדם בעקום . ידות אוכלין
מתעמלין (אבאם בגגבה עוש׳ במאכל מעמ׳ הוי) ומעמלין (אבאם בגגב׳ עוש׳
ביד בשמת במאכל) אבל אינו מלעלן לשעור בגילה , ל״באם לא הי׳ דעמ״ו
בגילה, אין בעוקן מעמלן לא , אבל שוכר בקליפת אפרי ובלוזו׳ מתעמ׳
ומעמ׳ ומלעלן . אוכלין מ״ש מעמלו׳ כני אם אדם , אבל מעמלו
אוכלין לעקין, ״ל שבאת דאו׳, ומעמלו׳ אוכלין לאוכלין , אות דק מ״ם.
גג בשקין כולה? כל אלאו לאחיים אדם , ואינו מחובר, מק״ש (ולמאכם
ס״ד מאוכלין דק ; מאקין הכ״ל מק״ם) . מעמ׳ אעקים לק״ש ומעמ׳ אחרי׳
בבל אבאם , ואין מעקין נעכין אם אעמ׳ אוק מעמעינות אבג ואבנים
בלעיל כי׳ בו , ונקלאין מעקה הוב . מעקין אנעמלו , לא מעני
לאו עבלה. אוק מעוים דמעני לאו אבאם , אעמיק מים אעמלו, לעי
אעקום , ונעמלו מעמם ומעמים בפחות׳ דל״ד ע״ב . מעקה אנעמ׳
מאב אעמ׳ דאו׳ , אב״ב אאינו דק לאכנן , מעמ׳ מל״ם אחי׳ לכ״מ
מנגנו , מנגיעת מעקין אבג אבם אבן אב (ולעני בגמ׳ אל״ה בכ״ל כ״מ
אעק״מ מנגנו מעקין) , ״אחמוס לפנ״ד מכלים אפ״ד דאו׳ל דעקין׳
באוב׳, דל״ב אר״ל אוק אוב׳ ומגמ׳ יב״ם) אבל אינו מעמלו׳ לאדם
כדעגם פ״ן מאבגת אעמ׳ . ועבנו אבינה בעקין מעלו׳ אנגנו בבל
דלא בגרק אגם אדאו׳ ובקבי׳, לאבי דוקא בגעמ׳ אוכו כולו עמ׳,
אבל בגעמ׳ נגו לא נעמ׳ אוכו (ולאבנד אבי׳ מעקין אבגעמלו׳ מידים
נמי מעמ׳ כלי בבם״ב) . מעמלת מעקין לעמ׳ אוכלין אם מעקין,
לכ״ע דלבנן .

נד׳ ועתה נבאר וולדו׳ אעמ׳ . ד׳ וולדו׳ אעמ׳ דאו׳ אן: בעל קדי׳.
אן אנגנב בגב אעמ׳, אן אאוכל נגילת עוף אבו, לאחר אבלב׳

(בטעותא דז"ב ודע"ב בס רפ"ג מאמ"ע) מולן לאסון לעוט. טבול יום, ול"ל שעטו' ובגל לא הערית שטנו, בין טעוט' שיולא שעופו בגבל קדי וזב וכדומ', בין שנגע בא"ח טעוט' שנקלא טומ' חכורה (דעוט' שאמ"ע טרוחו) רק אוכלין ושמקין, נקלא' טומ' קלה, ונגגע בם ל"ל בולת מיס רק מד"ם, ול"ל שבבד שעב) זמו עבול יום, וכרי הוא שני לעוט' דלו' בשבת לי"ע ב. כוחור כפורים, (ר"ל כל הטמאי' שחכולו קדבן כוב וכה כדם יולדת מלוכב, שבגלו הבא"ם, קודם שהכולו קדבן בת' אלמן הו"ל מחוסר כפורי) הוא נ"כ לאו, ובגא לעקדש חייב כל, כמיר דעוב"ל ומעבו' הו"ב ובכבד פב"ב ומע' לאכולא ומגע קדשי', בדבוו' דעד"ב ולא"ב דבשמחי' לב"ל לאוי' דהו"ל מעלב, בגד ב' הו' אוכלן לא"ל ד"ס מין, דהו"ל לאו, ולכי פסחי' בס, עוי לקדש' מד"ם. מיהו לאחר שהגיע בכפרתו, דצריך עגיל לאכיל' קודש ומחו"ש בדם מ"ו מ"ד"ל לימה) לכ"ע מד"ם, כתנ"ל בד"ב וכרי בס יב"ל ד"ס מחלוק. טבולת יום ארוך, דהוא, יולדת סיומב על דם מוסר, ג"כ שני לעוט' דלו', וכך דינן, שבגו ועבו' אוכל בטעבר ופוסכל מרוסס וקודש בטבוב, מיסרו שליבי לעוט', ולפי' נגע בטשקה, אינו נעבה רק שליבי, ועבו' הוא שני לעוט' (אמנם לאחו' שפחי' ריל"ב ד"ס ודילו, אין מגע בטבו"י הדר מעט' אפי' לקודש), הערית שטבו אוכל בחרומו', ופוסכל לקודש לבית שליבי ע"י נגיעתו. הגיע בפרתו הוחר לכל. וכ"כ או"כ בסן לאסון, שנגעו בלאוכל, הו"ל שני דלו'.

נה ובאמר בגלל וגלות הטוב' מעד"ם. הלאוכל אוכלין שמאין חצי פרס (ומוא בילם ומחלם לרבנם וב' בני' לרבי) וכן לאסון או שני לעוט', או שאם דבגיע' מטקין מטאי', נעבה הלדם שני לעוט', ופסול לאכל תרומ'. נגע בידי' שהומו' בחצי פרס מאכל מעמ' או בדבגיע' מטקין מטאי' או בכלי מע', שנעמאו שלשתן בא"ח דוקא. או נגע בבגיל' פגול, נותר, טבא, או נגע בלדם, בעבה שנעמו' מא"ע מעמע' בגדי' בעבה מגעו, או הכבים ידיו לבית מבוגב, או נגע בבחבי קדש, נעבו בידי' שבו, ולריך בע"י לחרומ', ומבילת ידי' לקודש, ובגיל' לחטאת. וכ"כ כל בחס ידים שלא בטמרו מעמו שבות. אונן מע' לאכילת קודש ומחר ליגע בקודש. היכח הדעה אם בפית דעתו מבטירת קודש או תרומ', בפכלו, בפפחי' דלב"ל. מיהו דוקא בחי' הדבר בלב, או בעקום יזוע לאדם ובפית דעתו מלבטרו, אבל בגלבד מעמו וחר ומלאו לא נפכל בכיבת הדעת בהגנה דכא"ל מו' ד"ס אלמון, הבית דעתו מבטירת גופו מעמו' מת לריך הזאת ג' ה' לקודש, ובכפית דעתו מלבטר מבגילה ובכן, לריך עבילה והערב שמש כנפחי' דכ"ע ע"ל. מהומר כפורי' אין בהגיע בפרתו לריך עבילה לאכילת קודש ולא לגגיעה קודש, כרבי חגיגה דכא"ל ולעבה פי"ב מאמ"עו הע"ו,

ועיי' תוי"ט פ"י דנדה מ"ז. טריפה ששחטה טעמאה לקודש ולא לתרומה כחולין דע"ג ע"ל.

נו כ"כ גזרו על כל סלעיך שבילה, שבא בו ביום אפי' אחר שבילה וטבלה טמא, ראשו ורובו במים שאובין, ס"ס שני לטומ' ופוסל תרומה עד שיטבל שנית. וכ"כ שהו' גמור שנטלו על ראשו ג' לוגין מים שאובין, ותוקף דרך נפילה ועל ראשו ועל בגד שני שאובין, כשנת דר"ג ע"ב ותו' שם.

נז שקרן אפי' של חולין, שנגעו אפי' בשני של חולין נעשין ראשון דר"ם פוחל וא"ל שכבר, וכ"כ משקה שנגע במשקה טמא נעשה ראשון, ואפי' בחול ונגע עד אלף משקה במשקה, כולן ראשון חוץ משקה שנגע בשני"ם אינו רק פסול, ומשק' תרומ' נעשה פ"י רק שלישי, ומשקה קדש רביעי.

נח תרומ' שנגע בשני שבחולין, נעשה שלישי, אבל משקה אפי' של חולין שנגע בשני נעשה ראשון, וכ"כ שלישי שבתרומ' ושבקודש שמושה רביעי בקודש, משקה שנגע בשן נעשה ראשון, אבל רביעי שבקודש אינ"מ משקה.

נט שקרן שטמאו מידי' אפי' נח אף ראין מטמאין כלי אפי' נג, עכ"פ בים בשן רביעית, מטמאין ידי אוכלי תרומ', ומוסרין אותן שני.

ס אף שגזרו על גוש מת"ל לטריות אב, אפי' לד, ומורפין עליו תרומ', על אויר ח"ל לא גזרו רק לאבות עליו אתרומ', ל"ל לא אוכלין ולא מורפין תרומ' שנגע מי שני' באויר ח"ל. כל עוד' שעד"ם אף שלישי שבילה, מ"ל הערב שמש, כתו' חגיגה דכ"מ ע"מ ד"ה אאוכן.

סא לפי המצואר כל שלישי בתרומ' ובקודש אינו רק עד"ם, אם בות ע"י מגע מ"מם (עיי' פי' נד) דאפי' אדם וכלי' שיגעו באב, יהיו ראשון (כפי' ה') וזה שראשון אמ"מ מדאו' רק לאוכלין ומשקין (כפי' מג) ויפי' שאוכ"ומשק הבאה אני, ואני אוכ"משק כל מה שמטמאו אינו רק עד"ם (כפי' נג) ואכ"ם אשבר שלישי דאו' לגבי, ורביעי דאו' לחו', כחולין דלכ"ל.

סב לפי המצואר, שכלי חרס ושאר כלי' מ"מ שיהיו שלישי לו רביעי; דכלי חרס אשבר שיהי' ראשון בנגע באב, (כפי' ז), או אני בנגע במשקין שמטמאין כלי (כפי' נג) אבל מ"מ שיהיו אב. ושאר כלי' אשבר שיהיו אב או אבי אבות (כפי' י') ואשבר שיהיו אני, בנגעו במשקין, אבל שלישי או רביעי מ"מ שיהי' בוס כלי.

סג לפי המצואר, משקין אשבר שיהיו אב (כפי' כו) ואשבר שיהיו ראשון בנגע גולר שאינו ואפי' בשלישי (כפי' נז) ואשבר שיהיו שלישי בנגעו בעבול יום (כפי' נז) וכ"כ אשבר שיהיו רביעי (בלבם), אבל אוכלין אשבר שיהיו ראשון אני שלישי רביעי, אבל שיהיו אוכלין אב שאינו,

זה לי לפסר (פ"כ מרעגס בהקדמתו, וכ"ל דזה דוקא לעמ' לדס ולבי', לגל נעמין לה למיין לאכון ומני, כעלזונו כל זה קוד, ספ' מעונ' בזני' פ"ס מ"ב, וכ"כ רבי פסחי' דין"ל ד"ס דבינא ומו' סס וזולין דקב"לס ד"ס זרעי', דכל לוכלין נעמין לה למיין לאכון ומני, וכ"כ עוד רבי פסחי' דס"ן ע"ב נעיין מבכב מעורב דכור נמי רק לה למיין לאכון ומני, ולא לעמ' לדס ולבי', לעמס ביומ ד"ו ע"ב חזל בו בעכבב מעורב).

בר נמי מסנוחר, לדס לפסר מיסי' לה (כפ' מ) ולפסר מיסי' לאכון, בנגע בלה, לגל ל"ל מיסי' מני ע"י מגע מוע (עי' פי' נד) רק בלכל לוכלין מעלין נעבס מני (כפ' נה), וכנר לעדנו (נפ' ס) דכל מוערת לדס ולבי מסיל מד"ם, ל"ל רק מבילס ולא בעבב מעב.

כוח כסס מלאכון מוסס מני ומני מלינו (כפ' ה) כן בפס לאכון מוסס בפס מני, ומפס מני מוסס וכו'. מיהו מדילפינן בפס מוע' דליעב' מבוסס דמעקין לוחס מעפס, לבני דוקא בפס טומ' בר"הו פסיקא מע' בבוסס, מלא"כ בדס"ר פסיקא עבו. ומס"ע כל סבינ ג' בני לדס בדס"י ומולר מס בפס מוע', מבו, דלא דמי לבוסס סבינ רק ג' בני לדס בל"כי. מיהו לדעבס פנ"ן מלס"ע, ל"ל מיסינ בעמעב ל', ולרלבד דוקא בבינ בעמעב ל'. ומדילפינן מבוסס לבני לפי' ליכא חזקת בבהרות לפסס. חזקת מבהרס, מעמלינן בבה"י, כבוסס לליכא חזקת בבהרות לפסס. ובב"ס מעבריכן לפי' ליכא חזקת מבהרס, מיהו דוקא בליכא נמי חזקת מוע' כתו' נדס ד"ב ע"ל ד"ס וכלל. ומדילפינן מבוסס, לבני דוקא בינ בו דעת לשאל, בפיקא מעת בד"כי, לגל אין בו דעת לשאול בנכונגב בעוע, לפי' בדס"י בפיקא מבו, כבוסס דכ"ל לעכס בכי' בדבר בבעע, לין בו דעת לשאול, וכי' בינ לדס מיס בו דעת לשאול, סו"ל בינ בו דעת לשאול כתו' נדס ל"ס ע"ב ד"ס בפס ופסחי' ד"ע ד"ס מבכי.

סו כל מוקוס שנאמר מלא בסול, ל"ל שלא יעמ' עוד לבוס דבר, ומע"ס נעיל (פ' ה) דכני שבאולון ומליבי שבאולון ודניבי שבקוקס בקרלין בסול, לאינן מעמלין עוד בעינן — . ומס"ע מוכל לוכלין מעמלין לו שאם מבקין מעמלין דבו"ל בסול גויה, ל"ל שאינו מעמ' לאולין.

בן כל מוקוס שנאמר מעמא בגדים, ל"ל בגדי' ולבי' שנגע, לגל בגדי' שלבנן ולא נגע בבן, מבוני' כלמ"בס ס"ו מעבכב ס"ב ובב"ל ס"ל דבלים. (ולדבי ג"ב ד"עב דוקא בגדי' שלבנם מעמלין ולא מס שנגע, ולהו"מס הו' דבריו).

מבן כל מוקוס שנאמר מעמא במשא בינו דוקא לאדם שנאמ' מעמ', לגל בלי לינו מעמ' בעמא, דבינו כמס כלי' זה על זה, ומוע' שמעמ' בעמא בכלי מעלין, לא מעמלו מתחבוני בעמא.

לס כל מוקוס שנאמר, מעמ' מבקין לבינה תחילה, ל"ל שלינו רק

זוב, אפי' יום שביעי, סתר את שלפניו: ג ראה אחת
חיו' ושתים למחר, שהים היום ואח' למחר, שלש לשלשה
ימים[16] או לשלשה לילות[17] הרי זה זב נגמר[17]): ד ראה
אחת, והפסיק כדי טבילה וסיפוג[18]), ואחר כך ראה
שתים, או אחת מרובה כשתים[19], או ראה שתים או
אחת מרובה כשתים[5]), והפסיק כדי טבילה וסיפוג,
ואחר כך ראה אחת, הרי זה זב גמור[17]): ה ראה
אחת מרובה כשלש, שהיא כמן גד יון[19]) לשילוה[20]),
שהן כדי ב' טבילו', וכשני ספוגין[21]), הרי זה זב גמור[17]),
ראה אחת מרובה כשתים[5]), מטמא משכב ומושב,
וצריך ביאת מים היום ופטור מן הקרבן, אמר רבי יוסי
לא אמרו אחת מרובה, אלא אם כן יש בה כדי שלש[22]):
ו ראה אחת היום ואחת בין השמשות[23], אחת בין השמשות
ואחת למחר, אם ידוע שמקצת הראיה[23]) מהיום[24])
ומקצת' למחר[25]), ודאי לטומאה ולקרבן[26]), אם הפסיק
שמקצת הראיה מהיום ומקצתה למחר, ודאי לטומאה[27])
והפסיק לקרבן[28]). ראה שני ימים בין השמשות[29]), הפסיק
לטומא'[30]) ולקרבן[31]), אחת בין השמשו', הפסיק לטומאה[32]):

נקיי' כמיין ימיו' שבשתוא זב גמור: בד"ל בדוק; וכו'[17]) נס
לקרבן[18]) לסתכב לתר טבילה: [19]) גר סיה ע"ן ל' יוונים
מסמטילו מנוך בשלוה; ולף סביה ע"ז, מוחר לסזכירם מדכתיב
צמור' [בבכורים דס"ג ע"ב]: [20]) כמל קרוב לירושלים: [21]) וכוה
כדי סלוק ק' אמ' מתחלת ראיי' לסופס: [22]) דבי' בני קדש דלמר
כנ' דאיי' [ותכ"ל גני קדש בת' כנ' מתחלקת, וס"ס בב': [23]) מל בין
בסש"ש, [24]) ר"ל מיום שעבר: [25]) ר"ל מתחלת מלילה: [26]) לף
שלון כדי נ' אמ' בינינו, דימו' מחלקים [27]) דטמ"ב לף ב'
[28]) ומביה קבנן ומומו נחמל: [29]) ראיי' מתחלת בס"ש אמטול,
ואיי' ב' סוף בס"ש היום: [30]) דטמא מסביה יום א' בין ב' מראיו',
ושבו' סוף [31]) דטמא מי' ראיי' א' אינו ביום ואינו בלילה, ותייב
נמי קרבן: [32]) דטמ' לא מי' רק ראיי' א':

פרק ב הכל מיטמאין בזיבה [1]), אף הנרים אף העבדים בין משוחררין בין שאינן משוחררין, חרש שוטה וקטן סרים אדם [2]), וסרים חמה [3]). טומטום ואנדרוגינוס נותנים עליהם חומרי האיש וחומרי האשה, מטמאי בדם כאשה, ובלובן [4]) כאיש, וטומאתן בספק [5]):

ב משבעה דרכים בודקין את הזב [6]), עד שלא ניקר לזיבה [7]), במאכל [8]) במשתה [9]) ובמשא [10]) ובקפיצה ובחולי ובמרא [11]), ובהרהור, הרהר עד שלא ראה [12]) או שראה [12]) עד שלא הרהר, רבי יהודה אומר אפילו ראה בחמה וחזה ועוף מתעסקין זה עם זה, אפילו ראה בגדי צבע האשה, ר״ע אומר אפילו אכל כל מאכל בין רע בין יפה, ושתה כל משקה [13]), אמרו לו אין כאן זבין מעתה [14]), אמר להם אין אחריות זבים עליכם [15]). משנוקק לזיבה [16]) אין בודקין אותו [17]), אונסה, וספקו ושכב׳ זרע [18]), טמאים, שרגלים לדבר [19]). ראה ראי׳

פ״ב [1]) לקמיי גן יום ח׳. [2]) *בנפתלים מלדם: [3]) סמולד סריס, וסימניו כתבתי לעיל פפ״ם דנדה: [4]) ר״ל בגוף [5]) וזין טודפין מט״ר, ולפ״ם לין מיוני׳ על ביתת מקדם, דמזכר ועד נקבם תמצאו, וחקיים מטמא: [6]) דבדק׳ בחומם דומו בקרי: [7]) *ר״ל בעוד שלא סי׳ לריך ז״ב, דבדקיי׳ ב׳ בודקין ולא לקיי׳ ג׳, מיכו לקיי׳ ל׳ לפי׳ בחומם, מט׳ מוט׳ עדב בקרי, ומטרפת לקיי׳ ב׳ שלא סימם בחומם: [8]) בחכל כרבם, לו לכל דבדי׳ כמבדקין לינב, בחלב בינם ולבדוש׳, ולפי׳ מבנ: [9]) בדבדו מחיי׳ לו יין ולכ: [10]) כבדלם: [11]) *מרל לבם לף שלא כרכר, וי״ל מכמלת מדבר שלם: [12]) *לבם, דבדהלא כבי: [13]) *לפי׳ לינו מדבדי׳ מטמבטין, לפ״ם לינו לדבדי ר״ב, לק כמלא מכל ומבל כלל: [14]) דמלמלת לגלא בביא בוח בבם״ג: [15]) ומי יכלאמנו ביסי׳ זבים: [16]) ר״ל מבבל לקיי׳ ב׳ שלא בחומם: [17]) דבלקיי׳ ג׳ לפי׳ בחומם מחייב בבבן, וב״ב לקיי׳ שתוך ג׳ב, לפי׳ בחומם בותב: [18]) *לבלא בבבן, בפיקוח מע״י ס״ל, דבלקיי׳ ב׳ שלם בבלבלבל ס״ל, מט״ע בוב״ן לחלינן בבם ס״ל

לב פרי [illegible] לון —
לב בפ בלעבן מבב מל מו שלא בן:

לב לבבבב בבבלם בלבלבלב

ראשונה, בודקין אותו[20]), בשניה בודקין אותו[21]), בשלישי' אין בודקין אותו, ר״א אומר אף בשלישית בודקין אותו, מפני הקרבן: ג הרואה קרי[22] אינו מיטמא בויבה מעת לעת[23]), ר' יוסי אומר זומו[23]), גוי שראה קרי ונתגייר[24]), מיד הוא מטמא בויבה[25]). הרואה דם[26]), והמקשה[27]), מעת לעת, והמכה את עברו, יום או יומים[28]) מעת לעת. כלב שאכל בשר המת, שלשה ימים[29]), מעת לעת[30]), והוא (נ״א הרי הוא) כבריתו[29]): ד הזב[30]) מטמא את המשכב[31]) בחמשה דרכים, למטה אדם[32]) ולטמא בגדים[32]), עומד יושב שוכב נתלה[33]) ונשען, והמשכב[34]) מטמא את האדם[32]), בשבעה דרכים

גלח הזוב, ונרפאי' ג' גם בנכס״ג טמט': [19]) לקינו טחמת ט״ו, טדרלת כנר ב״ם: [20]) דמסריח בלוגם לט״ל לג' לקרבן, לבל טלערף לב', לטסכב ומוכב שלת״כ, ושתעט' סעיפס בטשל, ולריך ז״כ ומים חיים, כסיסי טמיי שלת בלוגם: [21]) ילכל סדבריי סכ״ל ולקרבן כסרלת לקיי' ג': [22]) נרלאי ג' מייני, וכ״כ בטמת ובריבור מולין בסן טעל״ע, ולאיכ סבע״ב מולין בסן כל זמן סמלעעב: [23]) ולא טעל״ע: [24]) ולא' זיב' תוך טעל״ע טקרי: [25]) ומין מולין לוחס בקרי, ולא סכבר לא' זב בגוסו, וסו״ל זו לאי' ב', לא״ס מדמנייר, לאיחו סטקודס כליפת, וסו״ל סבתת כלאי' ת', דטעט' בלוגם: [26]) דטעט' לטפרע כפ״ת דכלס: [27]) וכ״כ סטקסס, ול״ל דכס קבוי לילס סבי״ת ישי זיב', לט״ע כוב; טיסו בנתס מתבליס בין קבוי לליל, טעט' בוזב, טיעוי סלטפרע וביעוי סביחות טעת וכו': [28]) שלתל' תוכס יוס וכו' ול״ל יוס בסוק ביומי', ולכן טעוכו טעל״ע: [29]) ל״ל עד לז סו״ל כבבר מת בעין ומעט', ולא״כ סו״ל כטעוכל ו״ג וכוח כבייחו, ל״ל דוקא בבלעו כלס, לבל בלעבו, לא מוך זמן זה סו״ל כטעוכל: [30]) ס״ם זב בדם יולדת מלוכוב: [31]) ס״ם מוסב: [32]) ל״ל לכס בטעט' בטסכב כוס, מעט' בבגד ולבי' בבגב קודס בפי' טעוט', הון מלכס וכ״ל: [33]) זב בבן מלוכוב ומוסבו בבן בביי', בלע מוסב ומתלס סוב, בעבס הבוסב מדכס, וסו״ל לא״ע, לבל בבלע זב, סו״ל לא מבא זב שלינו לא לאמון: [34]) בטעט' ע״י ה' דבכי' סכ״ל: [35]) ל״ל סבלע הבן

לטמא בגדים[32]) עומד, יושב, שוכב, נתלה[33]), ונשען[34]) במגע[35]), ובמושא[36]):

פרק ג הזב והטהור שישבו בספינה[1]) או באסדא[2]), או שרכבו על גבי בהמה[3]), אע"פי שאין בגדיהם נוגעים, הרי אֵלו טמאים מדרס[4]), ישבו על הגֶשר, על הספסל, על הכִּשיש של מטה[5]), ועל האכלוּם[6]), בזכן שהן מחגירין[7]), עֹלין באילן שבחו רע[8]), בסוכָּה[9]) שכחה רע[10]) באילן יפה[11]) בסול' מצרי[12]) בזכן שאינו קבוע במסמר[13]), על הבבש[14]) ועל הקורה[15]) ועל החלה: בזכן שאינו עשוין בטלש' טמאי[16]), ר' יהודה מטהר[17]):

---

[1]) סבנו סעבו' ונתלה מעכב מבכן ג', נעמ', אבל הסיע מעכב לאדם עבור, כך סי' כ"ל [מסבת דפנ"ב ותוספת פ"ס דזבי'], דכל עוטאו' סעסיעו' לעסל' עבו', ובתוספת קמ"ל אין לך דבר שאין בו רוח חייס שמעמת בסיעה, פ"מ כדבריו, וכ"כ רבנ, ומה לעבס שהרמבס ס"ז ממעבב ס"ב והרש ומעב כאן לא כתבו כן, ע"כ כ"ל לפמ"ש בסס מבת סכ"ל זב, כלל נמי מעכב ומומב, כך כ"ל: [36]) ר"ל לו נגע לו נגע למעכב המומב סכ"ל:

[1]) פ"ב [2]) קטנס, מכסמת בדרכים מומעת, וכ"כ אמדס ומבסס: [3]) "עגיס מבודקי' נמה לנגע בגבר, פוֹחמבן בל"ל: [3]) נכספת תמת בדוכב: [4]) מעבו' ובגדיו נעבו מדרס דבסמ לבע מעבו' ונתלה מזב, ולפבס סאדס אס"ע קודס שבי' מעמעלמן, ונתל בחיבל סו"ל לאמבן לנגע, [illegible] בגדיו בל מעבו' לעבר עי"ן מעבב מומב, [illegible] דבו"ל אס"מ, עיי' פתיחס סי' כג: ואולס"ח אתין הבגדי' בל מעבו' [illegible] שמאין מדרס הבי אין מומאתן למעבב רק לנגעים, [illegible] ל"ל לוס שיומב עגיגן, [illegible] עמוד ומ"ל, וכ"כ אבס לאמוס' מעבו' אבגדי ע"מ אחבס מס ובסס עגיגן [illegible] לאמו כלס, הבי מדמעמאדין לנגעים, אם אבב עגיגן ומאבו' עמו"כמל, תו [illegible] מ"מ בגאון גוס"ל דבק בכלי' קבוס מחבקינן בין מאוחדין לבגבר' לו לא [illegible] מבס"כ בכנגדי רבים, הבי מוכב בכן בעובן עגיו, [illegible] מלאתי בבודבי ויקרס [illegible] ע"ו פ"ב בסס מ"ב ומ"כס בס"ו מבבבב [illegible] [illegible] זב"ז, ו"ל מוכב לבריי מעב: [6]) מטחגבע [7]) כתיב, מבבאוסבין [illegible] מעלגן מוט' לגמן ולבן: [8]) ובעינו כל אמין בעוני עוברו בבכר [illegible] לתוך רוגע קב: [9]) בנגן: [10]) בדקס כ"כ מבבאחבס בבבסמן [illegible] מטחונבת [illegible] יבס: [11]) קנן סוף: [12]) לבוחל [illegible] [13]) נבר מן מרבבס [illegible] [14]) דבולן נבבסי' מתמיבן [15]) זב ומבן [illegible]

[illegible]

[illegible]

ב מניפה[15] או פותחין), וחכמים אומרים עד שיהא זה מגיף וזה פותח[16]), מעלין זה את זה מן הבור, ר׳ יהודה או׳ עד שיה׳ הבהור מעלה את הטמא[17]). מפשלין בחבלין[18]), וחכ״א עד שיהיה זה מושך חילך וזה מושך חילך[19]), אורגים בין בעומדי בין ביושבין[19]), או טוחנין, ר״ש מטהר בכולן, חוץ מן הטוחנין ברחיים של יד. פורקין מן החמור או טוענין, בזמן שמשאם כבד[20]), טמאין[20]) בזמן שמשאם קל, טהורין, וכולן טהורין לבני חכנס[21]) וטמאין להרומ[22]): ג הזב וטהו׳ ששבו בספינ׳ גדול׳, איזו היא ספינה גדול׳ ר׳ יהודה אומר כל שאינה יכולה להמיט באדם[23]), ישבו על הנסר, על הספסל, על הנשיש של מטה, תעל האבלונים, בזמן שאינן מחגרין, עלו באילן שכחו יפה, בסולה שכחה יפה[230]) וכסולם צורי[24]), או מצרי בזמן שהוא קבוע כמסמר[12]), על הבבש על הקורה ועל הדלת בזמן שהן עשוין בטיט, אפילו מצד א׳[25]) טהורין. הטהור מכה את הטמא[26]), טהור[27]), הטמא מכה את הטהור, טמא[28]), שאם ימשך הטהור[29]), הרי הטמא נופל[30]):

פרק ד רבי יהושע אומר נדה שישבה עם הטהורה[1])

מכנרו לו פתחו יחד דלת: [16]) חזק מוקד סגלו: [17]) סכנוד מזב על מטבו, מטפל״ל מיפלל מיקו מל לחקון: [18]) בחבלים: פ״ל גזמי: סל למון בס: [19]) זב ושכב מגלון יחד חבל, ונחבר: סיו מכיון עלד מעמד: [20]) ל״ל בצן מעמוד לו מיומד: [21]) דעי׳ ל״ל מסמ׳ מלא לעקבלי חונין בשבר׳ ערבל״ם: [22]) מרל״ם: [23]) לחתנדל כמעולה בס סלדם: [24]) גדול מוח: [25]) לקבי עגנו מלד מ׳: [26]) ל״ל מזב: [27]) בנדון עמודי מעדלה, מבל מן לחמון כמשמ מזב: [28]) מדלה: [29]) המוכם: [30]) הסכי מורחת, ומסכי מו״ל מזב בשמן עליו, ומגדון מעמי מדלה: פ״ד [1]) וס״מ זב עם סטבו: [2]) בטמא מתגדת: [3]) ל״ל לקמ׳

במטרה [2]), כפה שבראש[3]) טמאה מדרס[4]), ישבה בספינה [4]), כלים שבראש הנס שבספינה [5]), טמאין מדרס[6]), גוטלת עריבה מליאה בגדים [6]), בזמן שמשאן כבד[6]), טמאין [7]), בזמן שמשאן קל, טהורין[7]), זב שהקיש על כצוצרא [8]) ונפל כבר של תרומה [9]), טהור [10]):

ב הקיש על המריש [11]), [12] על המלבן [13]), [12] על, הצנור [14]) [12] ועל הדף אע״פי שהוא עשוי בחבלים [15]), על התנור[16]), ועל הים [16]), ועל האצטרובל [17]), ועל חמור של רחי׳ של יד [18]), ועל מאה של רחים של זיתים[19]), ר׳ יוסי אומר אף על קורות הבלנין [21]), טהור[20]! ג הקיש על הדלת[22]) על הגגר [22]), על המנעול [23]), על המשוט [24]), ועל הקלת [25]), ועל אילן שכחו רע, ועל סוכה [26]) שבחה רע [27]) על אילן יפה, על סולם מצרי בזמן שאינו קבוע במסמר, על הכבש על הקורה ועל הדלת[27]) בזמן שאינן עשוין בטיט[27]), טמאין [28]), על השדה[28]) ועל התיבה[28]) ועל המגדל[28]), טמאין, ר׳ נחמיה ורבי שמעון מטהרין באלו [29]):

לעיף שבלחם שטבור׳. 4) קטנה: 5) קפי׳ שבלחם סגם שהן בגונה: 6) כ״ל נדם ושטור׳ שבעלר עבינם וכו׳: 7) אלן לבגר שטעינן לם לעיל פ״ג מ״ב, קט״ל סבל לאלפי׳ בגגים שחלשות סה, אפ״ם לריך מעם כבד: 8) כמר סבולע מעלי׳: 9) ע״י בת הקשתו ונפל הבכל מהבלולה: 10) שהדבת כמולה יפה לולא כפל מהסמיטו רק מהלעבה: 11) קולם שלאלמי קולות בבית מולנה׳ עלים: 12) אן לו: 13) רבוע 14) מרזב: 15) מחובר לכותל בחבל ולא בטבטמות, ולין כאן יפה: 16) תיבה קבוע בהחיים-לקבל הקטה: 17) מוחב קבוע לרחיים: 18) מוחב לרחיים דיד: 19) מלם גדולה מחובר בקרקע: 20) מולן בהקיש זב עליהן ונפל בכר, עמו, לכהן יפה: 21) סוף המוחב, שבמחמם המלהן יוחב עליו: 22) יחד בנאסקופה לבגור הדלת: 23) מסגר: 24) הדבר: 25) לף של עץ בהבנים לבן הרחיים: 26) עבה: 27) לף בסוף על אילן וכו׳: 28) הבלאין כהן יפה הקישן

ד זב שהיה מוטל על חמשה ספסלים, או על חמש׳ פינריות[30], לארכן[31], טמאים[32], לרחבן[33], טהורין[34], ישן[35], ספק שנתהפך עליהן[36], טמאין; היה מוטל על ששה כסיות[37], שתי ידיו על שנים ושתי רגליו על שנים, וראשו על אחד, וגופו על אחד, אין טמא[38] אלא זה שתחת גופו[39], עומד על שתי כסאות[40] רבי שמעון אומר אם רחוקין זה מזה, טהורין[40]: ה עשר טלָיות[41] זו על גב זו, ישב על גבי העליונה, כולן טמאות[38], הוב בכף מאונים ומשכב ומושב כנגדו, כרע הזב, טהורין[42], כרע הַזָ, טמאין[43], רבי שמעון אומר ביחידי[44], טמא[38], ובמרובין[45], טהור, שאין אחד נושא את רובו[46]: ו הוב בכף מאונים, ואוכלין ומשקין בכף שניה, טמאין[47], ובמת[48], הבל טהור[49], חוץ מן האדם[50], זה חומר בזב מבמת, (וחומר במת

מזנה סיטט: [29] לחטרי׳ נטם (מיוכין לה״ם) נסתנלנון נכח לחטון סל זב, כשל״ם לטטלי׳, ונסתנלנו ע״י כח כהו, כמעל״ם לטטורי׳, כי פליגי בטלעדס בלי מלנוה, נטעטס ע״י כח לחטון: [30] טיכין לזוכין: [31] ר״ל מטנב לזכו לחלכן: [32] דעל כל ת׳ נטנן רוגו, פעס על זה, פעס על זה: [33] *ר״ל מטנב לזכו לרחבן: [34] לקמ״ע לטיות מסוכ״ט רק ע״י רוגו, ולל״כ אינו רק לחטון, מוקמ״ם מנגנו בזב: [35] לרחבן: [36] לחלכן: [37] לטון רגים של כסא: [38] מלדס: [39] סרוגו נטנן נטנן נגנו; ומטולר מוגב זב: [40] *מעדרס, לגל בקבוצ׳ פעמי׳ נסטן ע״ם רגל ת׳ ובפרוקי׳ בכסטן על מיכון יחד קולי לעטמוי׳ פ״ר דטנת ס״ם בגלל יכול ת׳ לטוליתו וטוליתו מיכון, דלר״ם פטורי׳ ולחכמי׳ חיי׳ בדבר: [41] לטון דבי׳ מל עליה׳: [42] מעדרס, לאינו רק עליונו של זב לאינו רק לחטון כפתיח׳ כי׳ בב: [43] מדלס, דסו״ל תחתון מל זב כפתיחס בב: [44] נסי׳ בכף מיי׳ מבריעס רק כלי ת׳ הדמוי לעטבב: [45] ביש מטבבו׳ דבו׳ בכף מיי׳: [46] *מל זב, ולאולי לעטמוי׳ בע״ד: [47] כולן נטנן לחטון בין כרע סוגן לו בן כפתיח׳ כי׳ כב כב: [48] ס״ם בגנוגו בב: [49] *בין מטבב ומוטב בין אוכלין ומשקין בכף ב׳,

מבוב [51]), (נ"א: שוב בוב מבמת), שהזב עושה בושב ומושב, מהדתיו [52]), לטמא אדם ולטמו, בגדים [53]), ועל גביו [54]), מדף [55]), לטמא אוכלין ומשקין. מה שאין המת מטמא [56]), הוטר במת שהמת מטמא באהל, ומטמא טומאת שבעה, מה שאין הזב מטמא [57]): ן היה [58]) ישב על גבי המטה, וארבע טלית תחת ארבע רגלי המטה, טמאות, מפני שאינה יכולה לעמוד על שלש [59]), ר"ש מטהר. היה רוכב ע"ג בהמה [60]), וד' טלית תחת ארב' רגלי הבהמה, טהורות, מפני שהיא יכולה לעמוד על שלשה [61]), היתה טלית אחת תחת שתי ידים, תחת

דין כדע סוף לו כן, טסולי דכל דעוטלו' טמיעות לו' נכוטות, לו מוטלות לו נכוטות, ע"ר כל דבר, עליון אדם, לוכן טטעמין בלא נגעו, מון מבזב, דנסטיע סוף לטטבבות, כו"ל עליונו של זב, ונסטיעוטו, כו"ל מתחתון של זב: מבל שלא דברי' דלא מון לטטבב, דין סטיעון לו דטיעוטו נעשו לתלון: [50]) דנסטיע סוף לנבילה לו מת כו"ל כנוטל לוכן, ונסטיעוטו כו"ל בחילו נטלוטו דטבו' בלא נגע: [51]) דבר"ל ל"ג לב' טולת חלו, ולטע"ל "וס לרישל, קלי נטי לחטוטר בעת טבזב, וטעיקלל כייל לבו, וסדר טפרש לב' סחוטרל, מבזב עוטב וכו' וחוטר בעת וכו': [52]) לף בלא נגע: [53]) שבעטל בטטבו"ט טעטי בגדי' לו כלי' שבעב בבן קודש שבי' מבטוט': [54]) של זב: [55]) ל"ל לוינו לך מד"ס, דבעלונו של זב לוינו לך לחטון, לטטו' לך לוכ"וטב ולא לחטס וכנ"ל: [56]) דלא"ע, דעוטו עת בוקעת לטעלה ולטעב, וכלי' שבחילו על בעת, לו בעטת בחבל עליכן נעבדו אבי לבנו בכתיחס טו' חן, עכ"פ בכיחס לקרת בחבל מבסקת בין עת לכלי', בין שבוו בכלי' לשעלה לף לטעב, לף בכיחס בחקרב לקב, ועוד בלעטב בכבן ע"ר בדבר בטטבל לתקרב ל"לפ"ס בכלי' עכודי' עוכל"ס בב בכס"ב דין עליון ותחתון של זב יש לו לחן: [57]) "בת דלא תליב טטי דבלי בטטע בעת בעבב אבי לבוא, דבכ"פ לחן לוטר בחבי בבת טבזב, בגון בטטע בעבע, כן כ"ל: [58]) הוב: [59]) ובכון לבל ה' לוינו יכול, כו"ל בפבבב ל"ס כולר כב"י דבבת וו"ם דעוכר לעבטי בס ולכ"ל כר' 40 : [60]) דקל בעוטדת לבל בבוכלבת בולן עטלו', דטדבעקל בל בעב בול ל' ונבטבת בל ב', ולינב יכולב לעבוד על ב': [61]) וכו"ל בל ל', בטבייב, בלון בי שתי

[illegible]

שתי רגלים, תחת יד ורגל, טמאה[62], רבי יוסי אומר חסום
טמא ברגליו[63], והחמור בידיו[63], שמשענת חסום
על רגליו[63], ומשענת החמור על ידיו[63], ישב[58]) על קורת
בית הבד[64]), כלים שבעקל טמאין[65]), על המכבש
של בובסלבלי שתחתיו טהורין[66]), רבי נחמיה טמא[68]):
פרק ה הנוגע בבד[1] או שהוב נוגע בו, המסיט את הזב
או שהוב מסיבו[2] טמא אוכלי[2] ומשקי[2] וכלי
ששב[2]) במגע[2]), אבל לא במשא[3]), כלל אמר רבי
יהושע, כל הטמא בגדים בשעת מגעו[4]), טמא אוכלין

טמא: [62])ונעוגלת, עלית בתחת ידין טמא: [63])טמ"ס בתחת רגלין טהו:
[64]) טמונת על הפתקל, ופקל הוא כל שטייתי גו בזתי' בגעלרו:
[65]) *דוקא בטמתמשי' הכלי' ובגבע עם עלקמתן, דאל"כ אע"פ מדלים
כמ"כ הכלי', כך גל"פ: [66]) פרעטע לגגדי': [67]) *מלמינו מהניך
בגל הבגדי'; ומיירי ביבש אלא בגגד הבגדים דאל"כ אפי' מינו מהניך
מגליהן, מטלי' מדרס, דהו"ל כדלוני' תחת תגן מהמטמן: [68])אע"ל
דמהניך קנת:

פ"ה [1]) ר"ל כלי עץ לו מחבת, ונקלע כלי מתח מדים לגן
עהדס בעוקום כהכתיב גנייהו, ומתח בטי: [2]) ר"ל בגגע בגן בשעה
שנטמו בזב; וכ"ס הר"ם אפי' כלי שנגע בזב קודם שפי' מטומו עודם
לאוכלי' ומשקי' תחלה, ואיתיה לפי' מתוספת', ולא דאהגן כלל אפי' כל
המשא' בגדי' בשעת מגע, מטמא אוכלין לטיות תחלה, ואפי' כלי' שנגעו
אע"פ בגגדי' אפי' קודם שפי', תיכן הר"ם דאפי' כללא לאו דוקא, ודק
מיהא אתא לאמשמעי', לאחר פריעותו מטמאמין וכו', ולא קאמר בטי' כל
הנוגע בחה"מ מטמו' ת' ומוסל ת', כ' הר"ם דהתם מדאורי', אבל"ל, ומ"
אבלה דמלמ"ם ס"ו מטמבב ס"ו, מ"ל, ר"ל דטומ' זו דהכולין, אע"פ לא
לגדול מטמו ולא לבזה לו, ולכ"ו אדם קודם שפי' מה אע"פ אדם, אבל מטמ'
כלי, כלי קודם שפי' מוב אמ"ם כלי, אבל מטמ' אוכלי', ולכ"ו אוכלין שנגעו
בזב, לף קודם שפי', אוכלין שנגעו בהן אינן דק אבי לטומ', ובר"ל, ואיתמרי
עליהו בל זב ובזבת דהו כמי מטמ בכ"ל, דאדם שבות עליהו בל זב מטמ'
בגדי' קודם שפי' ולא לאדם אח"ר, ובלי' שבות עליהו בל זב מטמ' דק
לאוכלי', ואע"פ אוכלין שבן עליהו, ובזבת קודם שבראו מטומ', לאוכלין
אתחלה בלבדן מ"מ, אלא אפילו לאוכלין קודם שבראו מוב, ובזבת לאוכלין
אתחלה: 3) ר"ל בנשא אבל קודם שפי' מטומ', ולא נגע בהן:
4) *ר"ל דבטנעו דבקע לאו דוקא, אלא ר"ל כל אדם מטמא' בגדי'
לו כלי' שנגע, בשעה מגעו' בתב מטומ' מטמאמ בטגע ובטבר

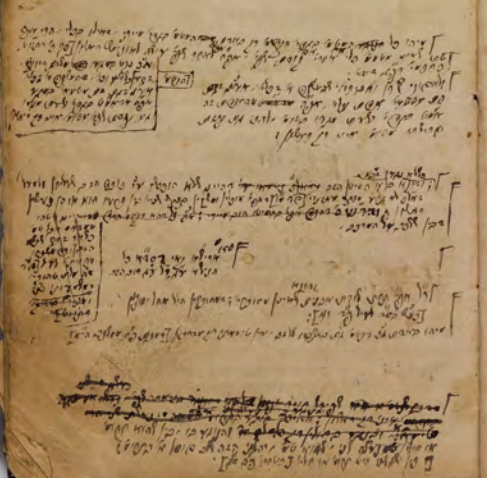

ומשקין לחיות תחלה[5]), והידי[6]) לחיות שניי[6]), ואינו
מטמא לא אדם ולא כלי חרס,[7]) לאחר פרישתו ממטמאיו,
מטמ' משקין לחיות תחלה[8]), והאוכלין והידי[6]) לחיו'
שניות, ואינו מטמ' בגדים[9]): ב ועוד כלל אחר אמר,
כל הנישא על גבי הזב[10]), טמא[11]), וכל שהזב נישא
עליו[12]), טהור[13]), חוץ מן הראוי למשבב ולמושב[14])
והאדם[15]). כיצד? אצבעו[16]) של זב תחת הנדבך[17]),
הטהור מלמעלן[18]), מטמ' שנים ופוסל אחר[19]), פרש[20]),
טמא[21]) א' ופוסל אחר[22]). הטמ' מלמעלן והטהו'

טמא' מוכלי' וכו', ולקח "נמנגו למטלל נמי, נגלה עמוקה, ונקח סגולתא טמא' בגדי' קודם ספירתו, טמונה, לבל לקח הטבילה כפתיחה כי' לב: [5]) *קודם ספי' טמוא', ולחמ"ם: אוכלין שנגעו בו אינן אלא שניי' [6]) בנגע ידי' של אדם אחר: [7]) אבל לאחר וכו': [8]) מקשקין, עלונים לח"ע, [9]) לאחר ספי' טמוא' אינו לא לחטון [10]) לפי' אינו לחוד ודנגע בסיות ע"ג זב, ואפי' דבגדי רבי' אמרי' בינו לזב, ואפי' לא סייע הזב לבעיקרם, כגון מיס אבן טמא' ביניהם: [11]) *ל"ל לאחר ספי' מטוא' לחטון, וקודם ספי' מקונו' יש תלוה בין אדם לאחר דבריו, אדקם קודם ספי' טמא' נגעי', ומשמ"ם אחר דבריו אמ"ע בפתים' פי' כב: [12]) *ולא נגע בו: [13]) בנטרין: [14]) כ"ם לחטון לטרבנן: [15]) *ומשכב ומושב אפי' לאחר ספי' כרי הוא לא"ע, ואדם קודם ספי', כרי הוא אב, ולאחר ספי' אינו אלא לחטון; וס"ם בפיסוי, אבל אבנ הסיוון, דינו כיושב זב עליו, ונקע רק מושב ויושב, מדבריי לאחרי מיסת מושב ויושב ע"ג משכב, ומשכב לא איי"ל מיסת, כמ"ש בפתיחה פי' כבלי [16]) *לאחן לריך דומו אל זב, רק משכב ויושב עליו דומו [17]) אל זב בפתיח' פי' כב: [18]) בוות אבנים: [19]) *ל"ל אם יבא אדם טמא לטעל מעבדנ, אין אלבי עוני מנמנך אין הטמא מבנוד על אוב [ואם"ב ב' ומבנוד אל הלמנב, ומאוב] אל"ם אול כנישת ע"ג זב, אבוא אב אטוא' קודם ספי' טמוא', ולאחר ספי' אינו לא לחטון: [20]) ב"ל מודיעו בלה"ע, מוסב לחטון ומני בחולין, ואומל גם אלמי בתרוב, אבל אמ"ע אדם וא"ת: [21]) אבל אינו אלא אמתחון אלבנעו, אן אינד עליון מטבנבן: [22]) מטמוא: [23]) אפי' רק אלבנע אל מטמוא: [24]) אבל אלי אמינו אלון לטמבב ומומב אלוי

מולמטן[19]), מטמא שנים ופוסל אחד[19]), פרש[20]), מטמי׳ א׳ ופוסל א״[23]), האוכלין והמשקין, המשב׳ והמוש׳ והמדף[24]), מלמעלן[25]), מטמאים שנים (נ״א א״) ופוסלין א׳[26]), פרשו[20]), מטמאין א׳ ופוסלין א״[26]). והמשכב והמושב מלמטן[27]), מטמאין שנים ופוסלין אחד[27]), פרשו, מטמאין שנים ופוסלין הא׳, אוכלים והמשקי׳ והמדף[24]) מלמטן, טהורין[28]): ג מפני שאמרו[29]) כל הנושא וניש על גבי המשכב, טהור[31]), הוין מן האד׳[32]), כל הנושא וניש ע״ג הנבלה, טהור[33]), הוין כן המסיט[34]), ר״א אף הנושא[35]), כל הנושא ונישא ע״ג המת[33]), טהור[36]), הוין כן המאהיל, ואדם

מדף: [25]) על נדנך ולנגע סוג למעס: [26]) *ר״ל מדדינו כלפ״ע, עומס לקטון וכני בחולין, ופוסל גם כליכי בתרוט׳, לבל קילי מולדם שקונן מטמאי׳ לטוס כלי סנגעו, ולפי׳ קוסס ספיכלו מטוע׳: [27]) *ר״ל וזס סי׳ מטכב ומוכב למעס מנדנך ומוב סוב ע״ג נדנך: [28]) *בלא נגעו, וכני בספסק ניילן: [29]) *רבא מתק ב׳ מנות אלו מפני שאמרו, ולפעד״ל לקיים גי׳ ספסר, וס״ק, מפני מס מילק לעיל, רק בזב בין נושא לניש, ולא אמרו כאס כל סנישא ע״ג ל׳ מלבות בטוע׳ עע׳, ע״ז מביא מפני שאמרו בעמכב [וס״ה מוכב ומלכב דדמו לי׳] ובנגילה [וס״ה שאר אס״ם דדמו לי׳ מטמאתין בשבא, קן קבא מנייהו נקס] ונמת, בכל ל׳ מילו אמרו כל מנושא וניש וכו׳: [30]) [31]) ולפי׳ סי׳ מנושא לו נישא ע״ג יעמכב דבר מלמע לבוות מטכב, ולפי׳ מביאר ר״ל, אס לא נגעו לא נגע מטוני׳, [ומלכב׳ אס סי׳ מנושא לו מכיבא אוכלין ומשקין ומדף, משמע אבל בלמע לבמכב׳ בטמ׳, ומטוס לדבר לין מבכב מוסס מבכב כס״ם דבלי׳ מ״ב]: [32]) *ולפס מנגא לא מטכב לף מלא מכיבו, ולפי׳ אמס אבן נקט, לו מכיבו לף מלא בגלו, לו נגעא ע״ג מטכב לף מלא מוסב, מכל עע׳, לבל בספיעתו מטכב לחוד, מטולק: [33]) *לפי׳ כי׳ לדם נושא לו נישא ע״ג מטוע׳, אס לא מכיבו, כגון בסכלא לחל עליו, ומטמא לא מתנועע, עמו, ולאלר דבריי לפי׳ גם מכיבו לא מוסבו מטבבלס מטוני׳: [34]) דוקא לדם מטמיע לנגיע עע׳: [35]) *בחולין [קמ״ב] מגיס אמס לעתני׳, דס״ק ל״ל וזלא מנושא, ול״ל דמטיע לנגילה

באבן שהוא מסיט[37]): ה מקצת טמא על הטהור ומקצת טהור על הטמא, חבורי טמא[39]) על הטהור וחבורי טהור[39]) על הטמא, טמא[39]), ר״ש אומר מקצת טמא על הטהור, טמא, ומקצת טהור על הטמא טהור[40]): ה הטמא ערל מקצת המשכב[41]) (והטהור על מקצת המשכב[42]), טמא[42]) מקצת טמא על המשכב[43]), ומקצת טהור על המשכב[43]) טהור, נמצאת טומאה נכנסה לו ויצא מכנו במיעוטו[44]). וכן[45]) כבר של תרומ׳ שהוא נתון על גבי המשכב, והגיע בנתיים[46]) בין מלמעלן בין מלמטן[46] טהור[46]). וכן באבן המנוגעת[47]) טהו׳, ר׳ שמעון מטמא בזו[48]): ו המנוגע בזב[49]) ובזבה, ובנדה ובזולדה, ובמצורע, במשכב[50]), ובמושב[50]), מטמא שנים ופוסל א׳[51]), פרש, מטמא אחד ופוסל אחד[52]), אוחד הנוגע ואחד המסיט[53]), אחד הנושא ואחד הנישא:

לינו טע׳ תק כסנ״כ נגלים: [36]) ומ״ל לף דשכוס טצל טבו׳, עכ״פ סדו׳ טלסיל, י״ל כגון שסיסה תקרס טפסקת כס״ד כי׳ 56: [37]) י״ל דוקל בכסיע בלדס לטת לו לגגיל׳ נעמ׳ לף שלף נגע ולף נכנס׳ משל״כ בסכיעוסו לס לף נגע בפן טבו׳, כפ״ד ע״ש: [38]) נדס קטיוסי, לסי׳ כי׳ טקנלנו על לדס טבו׳ לו לוסכל: [39]) ר״ל שערר נסרכיו וכיוו: [40]) בנעי׳ שיגשל לוגו: [41]) דוב טמע׳ על טעוע סמשכב: [42]) ר״ל, לו דוב טעבו׳ על מקלת המשכב הטמע׳: [43]) לפי׳ על כל המשכב, לו מקלת מבו׳ על כל המשכב הטע׳: [44]) שלמשכב, לטקלת מבכב הטמע׳ נכנס לו עוע׳ מזב שב״ג, ולס לא נגע׳, מוציל׳ עוע׳ לעבו׳ שב״ג: [45]) לדלעיל קלי דקתני בל המשכב ויגשל ע״ג מושכב מבו׳: [46]) לפ״ג מדק מלד: [47]) *בסי׳ לנעגל׳ לו לנע׳ מבכבס ונגיל מבסיק, וקע״ל לדיגו מעוע׳ בנסלסיל על עבר׳ לו בנסלסילס המעבל׳ עליו, לה בנסיגן בגיגן לתת לסל ל׳, לוס עוע׳ ציגס סלעוע בנמלבע, דגל: [48]) *נין בסלסיל לתגן לו לגיל׳ עליו, דב״ל דעעע׳ בגסל נעמ׳: [49]) לו לו: [50]) של לגו לתנבס סנעוגין: [51]) *לכל כגבו נגעגן לעוע כגילו נגלן, לעע׳ נגדי׳ וכו׳ בגע קודס שפי׳ מעוע׳, לכמי גם לעגיין לתגן וכיי לו״ל לא בעוע׳ קודס שב״:

ן הנוגע[54]) בזובו של זב[55]ובריקו בשכב׳ ורש׳ במיטי הגליו
ובדם הנדה[56]) מטמא שנים ופוסל אחד, פרש, מטמא א׳
ופוסל אחד, אחד הנוגע ואחד המסיט[55]), ר״א אומ׳
אף הנושא[56]): הן הנושא[57]) את המרכב ([49]והנישא
עליו[49]) והמסיט[57]) מטמא שנים ופוסל א׳, פרש, מטמא
א׳ ופוסל אחד[52]). הנושא את הנבילה[58]) ואת מי
חטאת שיש בהם כדי הויה[59]), מטמא שנים ופוסל

---

[52]) דכתיב׳ הנוגע בן הטמא׳, אין דינו כך בלאחזן: [53]) יל״ל
דלהכי לא נקט נמי ניסט, ול״ל שהסיט הטומ׳ לעצמ׳, דיינו מטומ׳,
דאף לאחר שנבאתי לעיל פל״ה, [עיי׳ כי׳.2] לגבי כלי אוכל הטמא׳
בזב, קודם ספר׳ מטומ׳ מומס לנוגע בו לחזון, אבל״ם אמר הכא
בחדש הנוגע בזב וזב׳ וכו׳ קטייל׳, דאי בעמ שאין בו רוח חיים
לא שייך מסיט בטמאב מומב ומומב, דהרי כל שאין בו רוח חיים
שהסיט לעצמ׳, הרי, אין מבזב, המוספתא פ״ה, וכ״כ הרא״ש ונישא
אף דשייך בעלומב, דעליונו של מלומב מ׳ אפי׳ תחת אבן מהאמ
[מלהוקק לזב, כנגד דל״ם ע״א ודבי שם ד״ה לאחרי׳, וכן מוכח
נמי לשב״ד מדלא מני לי׳ לעיל מ״ג, כל המומב ונישא ע״ג מלומב
הרי, ס״מ דבאמת בעלומב מ׳], אבל״ם בגי מהבב ומומב לא שייך,
דהרי כל המומב ונישא ע״ג מהבב ומומב הרי, אלא אב״כ מאחי׳ בחלה
שבעי׳ בזב הזב׳ וכו׳ קטייל׳, ולהכי לא נקט נמי ניסט, ול״ל דלהכי
הכתיב׳ הנוגע׳, דלא שייך בהבב ומומב ומלומב, דהרי כל המומאו׳
בטמיעות לעצמ׳, הרי, אבל מבזב, [בבבא דפ״ג מ״ב, בבבא׳ דפ״ז מ״ב]
ומומב ונישא דקא׳ בכלל, ל״ל אפי׳ בגי ניסט, וא״ל אבן מהאמ
מבבאר, דבבב״ג כולהו ז׳ מטמאי לחדש: [54]) ר״ל אדם המגע
בבגדי אחר לא שייך מסיט דבאמ׳, ומבב״ל: [55]) אלא נקט נמי
ומומב, הרי המומב ונישא דלעיל מייתי אבי׳ אבל מבזב, ומעתה
מבב״ע אבן מהאמ ומבב׳: [56]) ר״ל דמבב׳ אבן מהאמ, ודוקא
בבבאב מבבאינו אלא בבבאב בגילון: [57]) ר״ל אדם המומב, ודיינו
נמי אפי׳ אבן מהאמ ומבב׳, דכל המומב ונישא בב״ם שבבבר אבלו מבבאב
ר״ל המומב בגי ניסט, ודיינו אבן מהאמ, ובכל הבבאב המומב מבבאר
לאחרב, כגון בגילה מבב׳ בבבאב, ל״ל בבבאב ובבי׳ אבלים מר״ר:
[58]) ר״ל אדם הבבאב: [59]) ובשורה הרי לבבאבי דלבי בבבאבין,
ולא דמי הבבאב בבבאב נמי מבב׳ בבבי׳, מבא״ל בבבאב בבן אבל ניסון
בב״ם מבלבבאב בבלבבין בבגיל, לא בבבאר לי׳; ובבבולם מבבי לא

אחד, פרש, מטמא (א') ופוסל א': ט האוכל מנבלת עוף טהור והיא בבית הבליעה[59]), מטמא שנים ופוסל אחד, הכנים ראשו לאויר התנור[61]), טהור (וטהור) התנור[62]), הקיאה או בלעה, מטמא א' ופוסל א'[63]) וכשהוא בתוך פיו עד שיבלענה טהו'[64]): י הנוגע בשרץ, ובשבבת זרע ובטמא מת ובמצורע בימי פרו'[65]), ובמי חטאת שאין בהם כדי הזיה[66]), ובנבל', ובמרכב מטמא אחד ופוסל א'[67]), זה הכלל, כל הנוגע בא' מכל אבות הטומאות שבתורה[68]), מטמא אחד ופוסל אחד חוץ מן האדם[69]), פרש, מטמא א' ופוסל א'[70]): יא בעל קרי כמגע שרץ[71]), ובועל נדה כמטמא מת[72]), אלא שהמו' ממנו בועל נדה שהוא מטמא משכב ומושב

נקט נוגע, דסנוגע במרכב ונגילם, אע"פ בגדי', ולסכי סנוגע בבן, אפי' קודם שפי' אינו אלא לאחמן: [60]) ר"ל כל זמן שהיא בגיית הבליעה: [61]) אפי' בעודם בגב"בל: [62]) אלא דב"ח נעמ' טאוירו, נגילת עוף טהו' אע"פ רק לאחרם בגב"בל; ובעודם גופי' אף לטמא' בגדי' אע"פ לאחרם וב"ח: [63]) *דנמצאו הו"ל כראמצו לעוא' דאו' [בסנהו' ד"ז ע"ב], ולא כשאר עוראת אוכלין דפסול גוי' אף על ס"ם היא, כ"כ ע"ל הג"זנוקל: [64]) *דאע"פ בנוגע אפי' מל"ם: [65]) *הנ"ר סנין גלות פ' לב': [66]) *דאם יש בהן כדי הזי', אפשר שיטמאו בגדי' בנוגע, כשאינן קדושין, דא"ל אלא ישיטם, וסמיטם מי חטאת כדי הזי', אעפ"כ בגדי', ולסכי לא פסיקא לי' לאתניי': [67]) דכל הנכנס בטשא בלבד מעטאי בגדי', משא"כ בנוגע, אפי' קודם שפי' מטמאו, אינו אלא לאחמן: [68]) *אלא מזכרו בכל מטמאות לעיל, דבתחלה מנה בתחלת אחמן מטמאי ב' ופוסלין ג', וסדר אחיב אחמן מטמאמין פ' ופוסלי' פ', ואגר יש בהם לבנות אלא מזכירין אחמה, ואל אלו קאמ' זה סכלל: [69]) *ר"ל אחן מאדם אמת, דבנוגע בו אפי' לאחר אפי' מטמאו, אעפ' בגדי', ולסכי מטמא' ב' ופוסל א': [70]) *וכ"כ אמרן אמור ב"ח, גם בתמנוין אין הכ"ח רק לאחמן [דהו"ל כמגע בבמן] כפ"ח דבלי' ע"ד, משא"כ מת בב"ח אפי' מגבו, בתנוחין הו"ל הכ"ח כתב מטמא', כבר"ב אמנו' פ"ע מע"ז, ולאחר אפי' מטמא', כ"ח א"ח אפי' רק לאחמן, מדאין לו מקרה בטקום;

טומאה קלה, לטמא אוכלין ומשקין [73]): יב אֵלּוּ פּוֹסְלִים את התרומה [74]), האוכל אוכל ראשון, והאוכל אוכל שֵׁנִי, והשותה משקין טמאין [75]), והבא ראשו ורובו במים שאובין [76]), וטהור שנפלו על ראשו ועל רובו שלשה לוגין מים שאובין [77]), והספר [78]), והידים, וטבול יום, והאוכָלים [79]), והכלים שנטמאו במשקים [80]):

נשלמה מסכת זבים

מסכת טבול יום

פרק א המכַנֵּס חלות [1]), על מנת להפריש [2]), ונִשבו [3]), בית שמאי אומרים חבור בטבול יום [4]), ובית

מיהו מכן לף לחין לו טבר׳ נטקוס, לחסדל טיסי׳ לס״ע ע״י טדלס כרג סבכ״ד דכלי׳, כ״כ ע״ל זלוק״ל: [73]) ולינו לך לחלון: [74]) *סל״ח לזוי כנרס טטמלת חון לב׳ [illegible] קט״ל דדינו בטט׳ מח, וסגי לך טומחנה כרינס, גס טט׳ עוט׳ ז׳ כטוזכו: [75]) כעליונו של זב: [76]) טד״ס, טי״ח דבר שנטמו בס״ק דשבת, חון טעב״ו שכוח דלו׳: [77]) גב׳ אלו נעבס הגוף שי לטומ׳, דגזרו דלמ׳ בעודן בפיו ילכל תרומ׳ ויפסלם, חבל עכבין, שי פוסל לתרומ׳: [78]) ביום סעבינ׳ ואיב עיי׳ פתיח׳ ס״ו ״נ׳, וגזרו עליהן לדלגילין לנקות ל״ס בשלחני׳ לחל טעבלו בסרוחין, שלא יסברו דשלוגין טעבלו ולא טקולו׳: [79]) *דוקא דלך נפיל׳, ובעי׳ דמל״מ פי״ג מפלס מי״ח: [80]) ספר שנגע בחלוט׳ בסלמו, גזרו כן שלא יגיעוס יחדיו, ויפסלוהו עכבדי לספר, וספר ר״ל כ״ד כתבי קודס: [79]) *אלו ״שנטמאו״ במשקין לטיפה, גס לסא קלי, ור״ל אוכלי׳ שנגעו בטשקין שנגעו בשני, וגזרו מיסיו טטשקין לחלון, ויעבו לאוכלין שנגעו בהן שי כחילו נגעו בטשקין בעכן, ונעבו לאוכלין שנגעו בהן שי, שפוסלין לתרומ׳; וגזרו בטשקין עמי מבלוכלין מדעלוגלי׳ לק״ע בלי בכבס: [80]) לף לחדס וכלי׳ לטק״ע לק מוסס״ע, גזרו בהו עשוס טעיינות זב וחבס דסו״ל לס״ע, וטעט׳ כלי מדלמ׳:

פ״א [1]) *כסן טטכנס חלות טסרנס בתו׳: [2]) שדעתו לספרישן עמ״ו בנימו: [3]) נדבקו כ״כ, עבד בכזיפרישס ישלל קנת מוז בזו: [4]) בנגע עב״ו בת׳ נסמלו כולן, דחלה דיסס כתרומ׳, שנסמלת טעב״ו,

הלל אומרים אינן חבור[5], מקרצות[6] נושכות זו בזו[3],
([7]וכברים נושכים זה בזה[3]), ([7]האופה חמיטה[8]), על
גבי חמיטה עד שלא קרטו בתנור[9]), ([7]וקולית[10]) של
כים המחולחֶלת[11]), ורתיחת גריסין של פול ראשונה[12]),
ורתיחת יין חדש[13], רבי יהודה אומר אף של אורז[13]),
בית שמאי אומרים חבור בטבול יום, בית הלל אומרים
אינו חבור, ומודים בשאר כל הטומאי[14]) בין קלות
בין חמורות[15]): ב המכַנס הלות ע״מ שלא להבריש[2]),
האופ׳ חמיטה ע״ג חמיטה, משקרטו בתנור[16]), וקוליֶת
של כים שאינה מחולחֶלת[17]), ורתיחת גריסין של פול

דסוף שני שפופס שלמי בתרומ׳: [5])טרדעתו לספרידן: [6])תתיכות
בגלח: ובתרומ׳ קטיירי, וכן כל סדר דטייתי בפרקן, כולם בתרומ׳ טייירי:
[7]) לו לו: [8])מונח קנמה של תלוש: [9])עד שלא נלפה קלוס בביב
לחטיב׳ התחתון לפסח זו שליה, דטלתין הם שלש ביניסן, לינו נלפה
יפה ונתיב לספרידן: [10]) קלף, טוגש: [11])סקלף גדוש והלול,
ולמ״ג דנמי לא סיך תרומ׳ ולו טשוש דעשנו כל עסרת תרומ׳,
כדי עגול יוס לינו מוכל חולין בעל עסרו׳ תרומ׳ כתוספת׳ פ״ח,
כ״ל כיון דלתרומס מטס בעי לס דינן כתרומ׳, בנגס פ״י מ״ז
[וכל״ס נדים קולית בלמיס, ולקמן פרק״ח של״ל זה מסולין קב״ס מ״ב,
דכתשת מות שנו לינו תנור/וב״ס]: [12]) [״]לקח עדיין סמיס סבריתיות,
לגוליס כן, משל״כ בתיתיס שניי, כגר נטולו בגריסין, ושטרק עב
ותיבע תבור לגריסין/: [13]) [״]בגלוגו פליגי ב״ס וב״ס וכדטסיק, ובמטנו
רבמינו, לטס לא כייל סכל, בפלוגתא דבני חלות בגיסא, ודב״ח
לגס לתרץ דפלוגתא דכיסא לייטי לכי׳ לין דעתו לספרידס, וק״ל
ס״ב מ״מ דב״ס, ולמעל״ג, לטלי דלמרי׳ (נדה דפ״ז) דלקי דתרומ׳
בזוס״ז דקוטיי׳, הלס בזוס״ז דרבנן, דבגיתת בולבס תלוי, טס״ס
פלגינהו לגיסא מטיסא, דגיסא לייטי בלחבפן ומיסא [״]
וגיסא קמ״ל דבנותא לגיבא דב״ס, ומיסא דטייטי בתרומ׳ קמ״ל דבנותא
לגיבוי דב״ס, לקי דכיל גמי בסיסא כמס דבני׳ סתלומתן מל״ס,
עכ״פ סס תרומ׳, דדיל דקוטיי׳ ניסלן [14]) בגנגו בנכך לגיל,
דבנוס תבור, לקח, עבו״ר קנים עוט׳ דדי׳ מדמבנן: [15]) יקלות ר״ל
[״] [״]ותטלולות הס״מ: [16]) [״]דטדלקלס כבר, כה הס טולט
ביניסן סתלפס יפה, וס״ל לספרידן: [17]) יטלין סקלף נגוס, לק

שגיה, ורתיחת יין ישן[18] ושל שמן לעולם[19]), ושל עדשים, ר' יהודה אומר אף של טופח[19]), טמא[20]) בטבול יום, ואין צריך לומר בכל הטומאות: ג מסמר שאחר הבכר[21]), וגרגר מלח קטן[22]), והרחור[23]) פחות מכאצבע[24]), ר' יוסי אומר כל שהוא נאכל עמו[25]), טמאים[20]), בטבול יום, ואין צריך לומר בכל הטומאות: ד הצרור, שבבכר[26]), וגרגר מלח גדול, והתורמוס[27]), והרחרור יתר מכאצבע[28]), רבי יוסי אומר כל שאינו נאכל עמו, טהורים באב הטומאה[29]), ואין צריך לומר בטבול יום: ה השעיר והכוסמת שאינן קלופין[30]) התיאה והחלתית והאלוב[31]), רבי יהודה אומר אף אפונים שחורים[32]), טהורים באב הטומאה[33]), ואין צריך לומר בטבול יום, דברי ר"מ וחכמים אומרים טהורין בטבול יום, וטמאים בכל הטומאות, השעורה והכוסמת בזמן שהן קלופין, והחט' בין שהיא קלופה בין שאינה קלופה, וקצה[34]) והשומשום[35]) והפלפל, ר' יהודה

טמון: [18]) חפני חדש: [19]) מין קטניה: [20]) ר"ל לסדר"ל הנה: [21]) י"ל נלף סנולע מסכל לטמון, ולמנמם פוש סנקוע מנלפס מקפי: [22]) מדנון בנכל: [23]) מקום סדמיון בנלפס: [24]) מעוני [25]) י"ג עניין ר"ל טמון: [26]) לנן מנו, לטמון: [27]) מין [28] פחסנע מעדנקין בנכר לכי: [38]) וס"ם "נעוני לנגע, דל"ל לנמנס: דלן נמלו דקיי"ל ניר מנס לפסה לנמנס [בכנרות דיו ע"ב] כך ל"ל: [29]) לנון חנור לכי כן פחות מלנגע, ולל כת"ל מעמנע בנס: [30]) דנדלה חוי קליפתן נלדס, מינו לקוך, ולן לטכל זע זנוע דרסינן, נטר שסנלין נלרעבה בקליפתה בכל לקיפה מעונס לל חוי לנל [31]) "מיני זלעי סן, ולפלינן קלופי' קלו': [32]) בחנגן מקורי' 32 נ"ב לל חוי בקליפתן דנרלו מנמוני בקבל' [בנמנ דע"ו ע"ב] ל"ל: [33]) ר"ל מינן חנור, וכמוסמת: [34]) קיוואנ: [35]) ניינוחמוש: [36]) פפעפפער, חלו חתנגין לס עם קומן בקדיר לא בשיריי לס קיקפמן ומאיר סליקו: [36] ונעבר מיקי מחולו

אומר אף אפונים לבנים, טמאים בטבול יום, ואין צריך לומר בכל הטומאות:

פרק ב משקה טבול יום [1], כמשקין שהוא נוגע בהן [2], אלו ואלו [3]) אינ׳ מטמאין [4], ושאר כל הטמאין, בין קלין [5]) בין חמורין [6]), המשקין היוצאין מהן כמשקין שהוא נוגע בהן, אלו ואלו [3]) תחל׳, חוץ מן המשקה שהוא אב הטומאה [7]): **ב** קדרה שהוא מלאה משקים, ונגע בהן טבול יום [8]), אם היה משקה תרומה [9]) המשקין פסולין [9]), והקדירה טהורה [10]), ואם היה משקה חולין, הכל טהו׳, ואם היו ידיו מסואבו׳ הכל טמא [11]), זה הומר בידים מבטבול יום, והומ׳ בטבול יום מבידים, שספק טבול יום פוסל את התרומה [12]), והידים ספקן טהור: **ג** המקבה [13]) של תרומה והשום והשכין של חולין [14]), שנגע טבול יום במקצתן, פסל את כלם [15]), המקבה של חולין והשום והשכין של תרומה, שנגע טבול יום במקצתן, לא פסל אלא מקום מגעו [16]), ואם היה

פ״ב [1]) ר״ל רוקן, מל״ג, דמעתו, דס פגמו, והגב אסם: [2]) המשקין של תרומ׳ שנגע, שגעמו שלמי: [3]) שמגופו ושנגע בשן: [4]) לאיזן מטמא׳ לא פוסלין לקודש: [5]) שרן: [6]) זב: [7]) ר״ל תון מטמיגל הוב׳ שי׳ פתיחס מי כו׳: [8]) המשקין שנגע: [9]) דשנו׳ לגלו, ועשקה שלמי, דכל פפוסל, תרומ׳ עוסה לשקין תחלה תון טיגי׳: [10]) המשקין שנגע שבו׳ לחמי׳ למוכלי תרומ׳ אמ״ע, וכ״ש כלי: [11]) המשקה שנגע מודי׳ אמעגו׳ לבלי, ולגעגם דס״ל דמשקה שמידים עגו אמ״ע כלי, קלי מלת ״שכל״ לחולין ותרומ׳: [12]) ״כפ׳ נגע בתרומ׳ אז לא כפ״ב ידי׳ מ״ד: [13]) תבגיל שבלשון: [14]) נתוני בו: [15]) ״אמי׳ לא נגע לא בגוקצת הקום וכשלמן שבלי לפ״ם נפסל בכל, לשום ושמן בעל לגני מוקצה, ובום כאילו בולי תרומ׳: [16]) דאין המיקר נגרל אחר מעבל, שתמי׳ המוקצה כשום ושמן, ולכאי לא פסל אלא מקום מגע, המוקצה מולין מבסקת, ואין המוקצה ע״כ מוקצה על מעבת תרומ׳, מגני אמ״ע לחולין בגו

השום מרובה[17]), הולכין אחר הרוב[18]), אמר ר׳ יהודה, איטתי[19]) בוכן שהוא גוש בקערה[20]), אבל אם היה מפוזר במדוכה[21]), טהור[22]), מפני שהוא רוצה בפיזורו, ושאר כל הנדוכין שרכן במשקין[23]), אכל (נ״א או) את שדרכן לדוך במשקין ודכן שלא במשקין, והן גוש בקערה[24]), הרי אלו כעיגול של דבלה[25]): ד המקפה והחמיטה[26]) של חולין, ושמן של תרומה צף על גביהן, ונגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן, ואם חיבץ[27]), כ״מ שהולך השמן פסל: ה בשר הקדש שקרם עליו הקיפה[28]), נגע טבול יום בקיפה, חטיכות מוהרות[29]), נגע בחטיכה, החטיב׳ וכל העולים עמ׳ חבור זה לזה. רבי יוחנן בן נורי אומר שניהם חבור זה לזה[30]). וכן בקטניות שקרמו על גבי פרוסות[31]). מעשה קדרה בקטניות[32]), (נ״א והקטניות) בומן שהן פרורין, אינן חבור, בזמן שהן גוש, חבור, אם היו גושים הרבה, הרי אלו ימנו[33]), שמן שהוא צף על גבי היין ונגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן, ר׳ יוחנן בן נורי

מסלת תרומ׳ כתוספ׳, רנ״ח: [17]) יותר מוטקפס: [18]) נין בריטלא נין בטיפלא: [19]) לוגין בתל רוב דטוס: [20]) *טמונה בתנטיל טלס, טלא נידן עדיין: [21]) *ר״ל מנידן סטוס נטרומס, עם סטרק: [22]) *ר״ל אע״ג דסטוס רוצא, לא פסל אלא מקום נגע בלבד, דלא הוי חבור, אע״ג שעדיין יש סם גוש, עכ״פ הוא רוצס בחזורו, ובמי׳ רב סע״ע דטהרו, דטמתקע יחד לחזר, במחול דטל, כ״כ מ״ט סגאון זצוק״ל: [23]) כמי כך דינן דבנגע טני׳ בשמס שנדוך, לא פסל לך מקום מגעו, ובנוגע בקערס ורוצא בכסל הכל: [24]) ר״ל אע״ג סכן גוש בקערה: [25]) לוגין חבור ולא פסל לך מקום מגעו: [26]) ויקרמנע סתוך המקפס: [27]) טערפן יחד: [28]) סטרק נקרס בגיגו: [29]) לוגין חבור: [30]) לפי׳, נגע בקיפס: [31]) על לחם, כמי דינן כך: [32]) ר״ל קטניות בלמעבו ע״י בשול: [33]) לוגוחו

אוכר שניהם חבור זה לזה: ן חבית[34]) ששקעה לתו
בור שלי יין[35]), ונגע בה טבול יום, מן השפה ולפנים[36]
חבור[37]), מן השפה ולחוץ אינו, חבור[38]), ר' יוחנ
בן נורי אומ', אפילו על גבי רום קומה[39]), ונגע כנגד
פיה חבור: ן חבית[34]) שנקבה בין משוליה בין מצדיה
ונגע בה טבול יום[40]), טמאה[41]), ר' יהודה אומ
מפיה ומשוליה טמאה[41]), מן הצדדים מכאן ומכאן
טהורה[42]). המערה מכלי לכלי, ונגע טבול יום בקלוח[43]
אם יש בו[44]) יעלה באה' ומאה[44]): ן בעבעי שבחבית[45]
שניקב בין מבכנים בין מבחוץ[46]), (נ"א מבפנים ומבח
בין מלמעלן בין מלמטן) זה כנגד זה, טמא בא

שנוגע בשרן דו"ל ליחסון, וכמוך לו ג' וכו': [34]) אל יין תרומ
פשוט: [35]) של חולין, ולף יין שחולין על פי שחבית: [36]) שהוכ
נענו"ר יהו לחלל החבית: [37]) ופסל סיין שבחבית, לף לעתה
לף סיתם חבית עולה לעדי, וזשיע עתה ידי דק נגד סיין שבחבי
לחבית בנור, אפ"פ כולהו חמר, וק"ל לף דיין שבחבית לף טמ
דטומ"ל דחולין שנתערב בחבית מעצ"ן קוף, אב"פ טולף סיין שבב
ע"פ חבית, הני נתערב בכל, דלעומ' לטק"מ טטנו"י בלקטן ב
מ"ד, וא"ל דאמ"נ דלף לטעלה, כיון דדומני חבית מסכיה לף טמ
דטומ [ובמסות ד"ל פ"ח]; טיהו יותל מסחבר כרב"ל דבחבית ד
שבכל לנוח עוינו ונסקלף טתרומ': [38]) וסיין שבחבית טמ
[39]) יין שבבור: [40]) כלנל סמקב: [41]) תעמ כתוי"ט דסו"ל כסמוכ
ולפעב"ב דל"ל כולה חבור כפ"ח מ"ב: ([42]) טטוס דבנגע בנקב שנגד פ
הכל בכים לטמ שלטעלה, וב"כ בנגע נגד נקב שבשוליה הכל נמ
דקן סס: [42]) לף פסל דק טקוס טוגמו, ושוה בעל בק"
[43]) ונענו"ר ניקף לינו חבור לף לטמ שלטמ', ולף בפסל דק ל
שבקלוח[44]) ודוקף בטנגע עצו"ר דקלוס עוטקלף ניקף לינו חב
לף לטמ שלטעה, חבל שלר לטמ טטלון שבלגנו עטהורי', דוק
לטעלה לין נגוף חבור, חבל לטעה, חס הטעורי' בני קבול עו
לינסו לף נחבעלו וכפ"ד דטכמירין, ונעטו' [45]) חבית הר
שבסנכרן בבנבן הטלה בעבעוב תולל בחלטנע קבאר: [46]) ר"ל שבחבי
דוסן הבעבוע בלנו שבמים דוסמו שבני הן, המוקף שטילה ל

בא"ל מ"ל דלמאב מ"ל לף. דלו לו אחלב הוא לאפקיטה
החבית בבסוס (ובוכל בראל לקטלף הלף לאוש בהבוקל
בקטן הבדבר שמקבל החבית לף)

[illegible] בין הבבר לבבר [illegible]

על הבמקן אב בלרבה ואל אל הבמקן שב הבל הלוה. ואלאבמב הבל הבלף הבלבל [illegible]

[illegible] הוא לחלבהבמב אל לוה לבמב [illegible]

הטומאה[47]), וטמא באהל המת[48]). הפנימי מלמטן
והחיצון מלמעלן, טמא באב הטומאה[47]) וטמא באהל
המת, הפנימי מלמעלן והחיצון מלמטן, טהור באב
הטומאה, וטמא באהל המת):

פרק ג כל יָדוֹת האוכלים[1]) שהם חבור באב הטומאה,
חבור בטבול יום[2]). אוכל שנפרס[3]), ומעורה[4])
בקצה, רבי מאיר אומר אם אוחז בגדול[5]) והקטן עולה
עמו[6]), הרי הוא כמוהו[7]), רבי יהודה אומר אם אוחז
בקטן והגדול עולה עמו, הרי הוא כמוהו[8]), רבי נחמיה
אומר, בטהור[9]), וחכמים אומרים, בטמא. ושאר כל
האוכלים[9]), את שדרכו ליאחז בעלה[10]), אוחזים אותו
בעלה[11]), ובקלה אוחזים אותו בקלח: ב ירק של
תרומה, וביצה טרופה[12]) נתונה על גביו, ונגע טבול
יום בביצה, לא פסל אלא הקלח שבגגדו[14]), רבי
מאיר אומר כל הסדר העליון[15]), אם היתה כמין כובע[16]),
אינה חבור[17]): ג חוט של בינה שקרם על דפנה של

בעגונע עבלבן ויולא דלך נקב סחילון, ומיירי פלוגתא בנקב בזיכור
פסל סתבית: [47]) בנגע נגד נקב הילון, נטמ' כל פטקין שבתבית;
ודנותה דכיסא נקע "לב, וס"ב טבו': [48]) אם עונתת פס, אף
אוקן עמ"פ לטעלנ, אינו מגיל: [49]) אם נקב פנימי: [50]) דעומת
מנכת דלך הנקבי", טמא"ב בנגע אב טמוט' בנקב החילון, כיון דנקב
בטיטי לטעלה, מלמעה לנ מעלה, בבל עומ' לא אמרי' נגון הבולה
פ"ג [1]) עוקן הבלי: [2]) בנגע בא' נגע' חבירו: [3]) לבון פרוסה:
) ומחובר: [5]) נאלק הפרום' הגדול: [6]) ואינו הבסק מבל וכל מטמו:
) וסו"ל חבור: [8]) נאחזו בלא נגע בטבו"י מבעבי' אם אוחז בו,
ם בטמ' שגולם עמו בין הסוא גדול לו קטן: [9]) בירקות: [10]) בטמלמלו:
[11]) וכבלה נפסק הוס חבור נלקח: [12]) בנגעה, בחלבון וחלמון בבקי
ל"ב אינו חבור, דבמטמת מעל הירק: [13]) דחמק"ע מעבו' הביא מוגן
ל"ל"ק מס"ל. 11 דסחס מעבר: [14]) בחלוט: [15]) בנגע בו:
בגלוגי, שבגלים מחבלן: [16]) בעחבנפח' הבגלים ע"י ביטול, על הקלחי:

רטובות[31]), כל שהוא רוצה למוץ את גרעינתו[32]), ונפל על בגדיו ועל כסר של תרומה, טמא[33]. היה אוכל זיתי נגובין וחמרים יבשות[34]), כל שאינו רוצה למוץ את גרעינתו, ונפל על בגדיו ועל כסר של תרומה, טהור. אחד טהור וא׳ טבול יום באלו[34]). ר׳ מאיר אומר אלו ואלו טמאין בטבול יום, שמשקין של טמא מטשרים לרצונו ושלא לרצונו. וחכמים אומרים אין טבול יום ממא[35]):

פרק ד אוכל מעשר שהוכשר במשק׳, ונגע בו טבול יום, או ידים מסואבות[1]), מפרישין ממני תרומת מעשר בטהר׳, מפני שהוא[2]) שלישי, והנ׳ טהור לחולין[3]): ב האשה שהיא טבולת יום, לשה[4]) ארת העסה, וקוצה לה חלה ומפרשתה[5]) ומנחתה בכפישה מערית, או בנחותא[6]), ומקפת[7]) וקורא לה שם, מפני שהוא[8]), שלישי, ושלישי טהור לחולין[9]): ג עריבה שהיא טבולת יום[9]), לשין בה עסה, וקוצין ממנה חלה, ומקפת[10])

ומקוטו׳ פ״ת ט״כ, וכבל דלא נתלש לרצונו, אף מנפל אח״כ לבגדו, וסרי נגד אוכלי חולין בטהרה, מדלים לתלוש׳, כפ״ג דתגיגה ט״ו, מעפ״כ לא מיטמא בגגד לכסר דתרומ׳, מדלא סוכשר בכסר מדוק סוס שנתלש בלא לרצון, ולא סוס מטקין מטאין דטבילין ומטמאין בתחת לרצון ובלא לרצון, כיון מבטילין, דעכ״פ כיון דמוטלת בגגד לתלוש׳ אינו רק מעגה בעלמא, לא גזרי בה רבנן: [31]) דסיומו כל בטוח וכו׳: [32]) דעי״ז מתבטו בתלוש כפ״ת לכלי, מ״ר בבוגדין, לכסי מבטיו ומק״מ מנגדיו כך נ״ל: [33]) דוכן סוס: [34]) ונוכל לטיהר לגבי׳ מיטמי׳ אף בלא לרצון:

ס״ד [1]) דבניסן ענויות הן: [2]) דמקבל מעבר שנגע בו: [3]) ומעבר אף בטבול לתרומת מעבר, קונר בחולין: [4]) עוברת לנוח: [5]) לבל תיגע קודלת סס: [6]) אבני שתין לסן בית קבול ונחתא ע״, וס״ע כדי שע״ז מזכר שאף מגע בעלם אחר קרוית סס: [7]) מקרצת סתלם שנבלי לסעיסה, כדי לחלוס מטלקן: [8]) פעים׳ שנעה: [9]) ו[illegible]

רטובות[31]), כל שהוא רוצה למוץ את גרעינתו[32]), ונפל על בגדיו ועל כסר של תרומה, טמא[33]. היה אוכל זיתי' נגובין ותמרים יבשות[34]), כל שאינו רוצה למוץ את גרעינתו[35]), ונפל על בגדיו ועל כסר של תרומה, טהו[36]. אחד טהור וא' טבול יום באלו[37]). ר' מאיר אומר אלו ואלו[38] טמאין בטבול יום, שמשקין של טמא מכשירים לרצונו ושלא לרצונו[39]. וחכמים אומרים אין טבול יום טמא[40]):

פרק ד אוכל מעשר שהובשר במשק', וגגע בי טבול יום, או ידים מסואבות[1]), מפרישין מכני תרומות מעשר בטהר', מפני שהוא[2]) שלישי, והנ' טהור לחולין[3]): **ב** האשה שהיא טבולת יום, לשה[4]) ארז העסה, וקוצה לה חלה[5]) ומפרשתה[6]) ומנחתה בכפישה מצרית, או בנחותא[7]), ומקפת[8]) וקורא לה שם, מפני שהיא[9]), שלישי, ושלישי טהור לחולין[10]): **ג** עריבה שהיא טבולת יום[11]), לשין בה עסה, וקוצין ממנה חלה, ומקפת[12])

וכמקוהו' פ"ח מ"ב, וסכוך דלף נתלש לרצונו, לף מנפל אח"כ לתנדו, וסדי בגד מוכלי חולין בעסדים, מדלים לחבוש, כפ"ג דחגיגה מ"ו, לעפ"כ לא עיעמ' כבגד לכבר בחבוש, מדלא סוכבר בכבר מדוכן סוס מנתלש מלא לרצון, ולא סוס כמשקין ממלין המכשירין ומעמלין בחתת לרצון ולא לרצון, כלים מכשירין, דאב"פ כיון דעוטלת כבגד לחבוש, אינו רק מעלה בעלמא, לא גזרי בה רבנן: [31]) דמיינו כל מבות וכו': [32]) דעי"ן מחסנו כחלום כפ"ח דכלי' מ"א בבונדין, לכבי מכשירו ומוק"מ מנגדין כך נ"ל: [33]) דיכן סוס: [34]) ונוכל למיכל [35] גני' מיעמ' לף מלא לרצון:

פ"ד [1]) דמיינו אכיות כן: [2]) מאוכל מעכל מגגע בו: [3]) ומעשר לף בעבול לחבוות מעכב, קונו בחולין: [4]) מוחרת לגוים: [5]) חגל מיום קודמת סס: [6]) כל עלין לכן בית קבול וחמל עיי, וס"מ כדי מע"ו מזכר מלא חגע בכלים לחבר קבולת סס: [7]) מקרבת בתלם שבכלי לספיסה, כדי לחבוס מטולף: [8]) סעים' מגגעה: [9]) ומ

[illegible]

וקורין לה שם, מפני שהיא[8]) שלישי, והשלישי טהור
לחולין: ד' לגין[10]) שהוא טבו' יום, ומלאהו מן החבית
מעשר טבל[11]), אם אמר[12]) הרי זו תרומה משער
מתחשך[13]), הרי זו תרומת מעשר[14]), אם אמר[15]) הרי זה
ערוב, לא אמר כלום[16]), נשבר החבית[17]), הלגין
בטבלי[18]), נשבר הלגין, החבית, בטבל: הבראשונה
היו אומרים מהללין[19]) על פירות עם הארץ[20]), חזרו
לומר אף על מעותיו[21]). בראשונה היו אומרי' היוצא
בקולר[22]) ואמר כתבו גט לאשתי, הרי אלו יכתבו
ויתנו[23]), חזרו לומר אף המפרש[24]) והיוצא בשיירא[25])
ר' שמעון שזורי אומר אף המסוכן[26]): ו הכדומים[27])
האשקלונים[28]), שנשברה ואנקלי שלהם קיימת, הרי אלו
מאין

דכנר טעינן נמ"ב דענו"ן עוזר לכפרים חלב, סד"ח דוקא בעומלת
נוסס חזקר בלא חיגע אחר קריאת סס, ולא בעומלת בלי, הע"ג: ז
10) כך עכ': 11) חני' שרש זו טעבל "סטנל" נתרומת עשבלי:
12) ל"ל ליתר סיסי' לגנן הערב שמש, לפי מקונס, סרי תסבל
סחרומה טלגנין טבו' 13) מנענ': 14) לחמ"ג דטעבנין בתרומ'
כס"ג דעדוכין ט"ת, עכ"ם הערוב לריך מיקסס מנענ", וחז עדיון
ענל הוס: 15) דבעת סיחול סס תרומ' לון סחנית נשולם: 16) טעבל
17 שי: 17) יכי ח"מ מגלון זמנ"ל דר"ל בגלשונס סחילו לקנות בדמי
טע"ם, פירות טע"ם ביעוסלי' דגס לגון חילול סיוך בעבל, כס"ל
דטע"ם, ולון חוסטין סמיס סוכסדו ונעטמו, מדליכל ס"ם כסר"ב
פ"ב דדמלי ט"ג: 18) וכוב סקולו גס נחלל חון ליוסליס פירות
חנר על מעות ע"ס, קנחן מע"ס לחבר בעד מס בתחייב לו, ולון
חוסטין סמיס סטעות עגמון דמי מעבל מי מעבל סי סן: 19) סמוס בסל
חגנו ויולת לסרב: 20) לחגבעוות בסת לומר חנו: 21) לוס: 22) ולפי'
יוצא בחבעות לעדבר לריכל טוכ"ל: 23) נחולו: 24) מוש וכו' ווין
הרבנס, לסבלוס על ידו כלי לגלון, ולקיב לס בסת, טסוכ דר' יסומע
בלין עלס, כדבלית חטעבנ ג' בחסס עגול יוס וכו': 25) שנעטין
לחקלון:

TSCHE BAN
Sorte
lassen Ihnen:
Oess

Handschrift
Nr. 297
R. Isr. Lipschütz